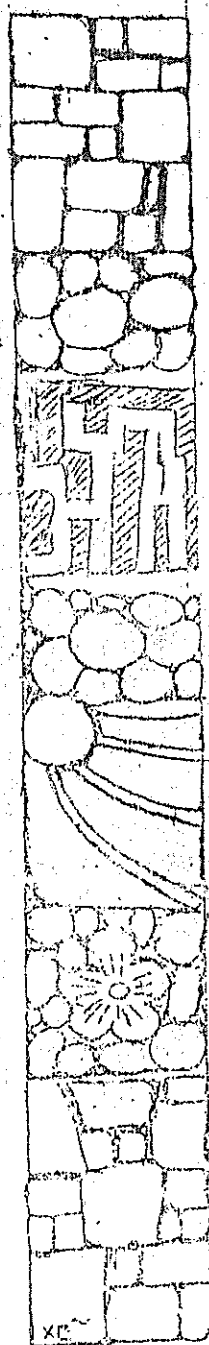

NGA RE

báo học trò
10/12/72

Giáo-sư Hướng dẫn : NGUYỄN-VĂN-KÍNH

Nhóm thực hiện

Chủ-trương
LÊ-VIỆT-XÊ - TRẦN-HỮ-VINH

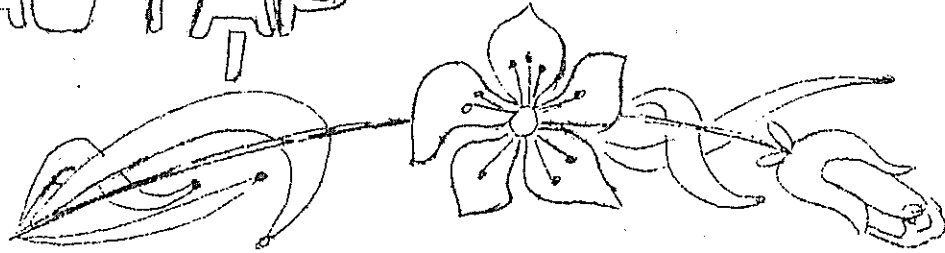
Nhóm biên tập :
AN-TRƯỜNG - HỮU-VINH - VĂN-ÂN
NGỌC-QUANG - THU-HƯƠNG - TRƯƠNG-
CÙ - XUÂN-DIỆU - VĂN-KHÔI - KỶ
THƯỜNG - MỸ-THIỆN - ĐÌNH-DUNG
TIỀN-DŨNG.

Trình bày :
LÊ-VIỆT-XÊ - NGUYỄN-VĂN-ÂN - NGUYỄN
HỮU-LÊ.

Thủ quỹ :
NGUYỄN-THỊ THANH-NHÂN

VÀO TẬP

Nếu một mai chúng ta xa rời thì tình sẽ buồn như những dòng sông nhỏ lênh đênh về đại dương mênh mông. Từ đó chúng ta ngoảnh mặt nhìn lại kỷ niệm chỉ còn thấy mù khơi man mác, ngôi trường còn đó với năm tháng bóng trở nên xa vắng. Ngay đó không lẽ chúng ta lững lờ đứng bên này dòng sông đã vẫy tay từ qua cầu.

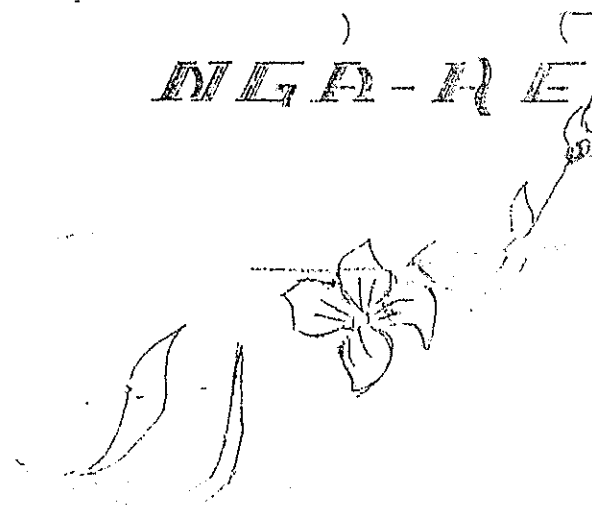
Xin các bạn, hãy cùng nhau ca tụng những kỷ niệm vui buồn t thươ con ôm sách vở này, với nh những tâm-hồn không bao giờ muốn lóa để nhận diên quê hương đônát với những nỗi đau thương quạ đống bào ruột thịt, với những tâm-hồn cậu bé non dại ngây nào chỉ biết ăn, chơi và học.

Về một mai, chúng ta sẽ giã từ những tháng ngày mộng mị, dze thương đó chúng ta không còn nh những suy tư, những mộng ước bả bằng quơ. Chúng ta bước sang một con đường khác, một NGÃ RỄ của c cuộc sống học trò hôm nay. Bấy

giờ xin các bạn để lại những d dấu vết luyện thương nơi NGÃ RỄ này, để sẽ không lạc lối nh những khi nào chúng ta tìm về ngày tháng cũ.

Hy vọng với những dấu vết những dòng chữ, những sáng tác hôm nay, một mai nhìn lại chúng ta sẽ bắt gặp những suy tư m vụng dại, những khuôn mặt ngây ngô, của lớp học bình-lặng hôm nay với nhiều nước mắt.

NGÃ RỄ

NGA² R_{EB}

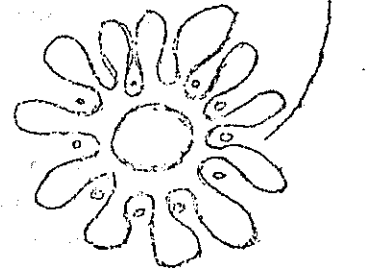
trang 4

Tinh ca XU HUE

Ta trở về đây thăm miền phố cũ
Tháng tháng ngày có thay đổi gì chẳng
HUẾ mến yêu gió sao chẳng nơi nắng
Mà trầm lặng như con người cô độc
HUONG-GIANG vẫn diễm kiều như mái tóc
NGU-BINH buồn vẫn những áng mây giăng
Bến VÂN-LÂU xuôi mái nước tung tăng
Lướt lặng lẽ đưa nữ sinh ĐÔNG-KHÁNH
Chiều tàn học phát phở tà áo trắng
Dang em hiền nghiêng vành nón xinh xinh
Qua ĐÔNG-BA, vào THANH-NỘI bao tình
Yêu phố HUẾ như yêu người tình, yêu
Ta về HUẾ một chiều hoa nắng nở
Nhìn phố phường lòng rộn vạn niềm thương
Sầu bao năm ở đất lạ xa phương
Lòng yêu dấu vẫn đậm đà muôn thuở
Chiều nay đây trở về thăm chốn cũ
Viết bài ca tôi gửi bạn muôn phương
Xin tặng người với tất cả nguyện hương
Của xứ Huế, xứ nên yêu muôn thuở

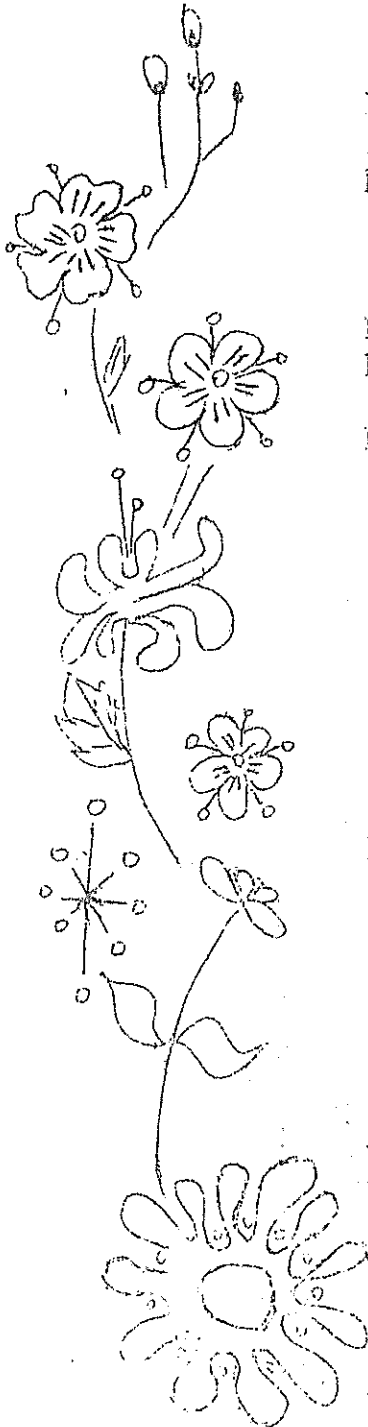
NGOC-HUY

Thơ

Trang 5

Từ đây ta chung bắc nhịp cầu,
Nhịp cầu 'tình bạn' kết trên châu,
Em ôi, anh nhớ nhiều kỷ niệm,
Nguyễn sẽ ghi tâm đến bạc đầu.

Nhớ ngày đầu tiên trong lớp học,
Nhìn nhau hai đôi mắt chớp nháy,
Tình yêu đã đến từ thuở ấy,
Như nắng yên lành trong trời xanh

Thế rồi ngày tháng cứ dần qua,
Tình vẫn như xưa, vẫn đậm đà
Giòng đời mang đến nhiều hương lạ,
Góp mặt em đem tặng chúng ta.

Em nhớ đêm nào dưới ánh trăng,
Chúng mình đi bộ, ngắm mây giông,
Anh bảo tuổi em trắng tròn nhỏ,
Rồi ngược trông lên bóng chị hằng.

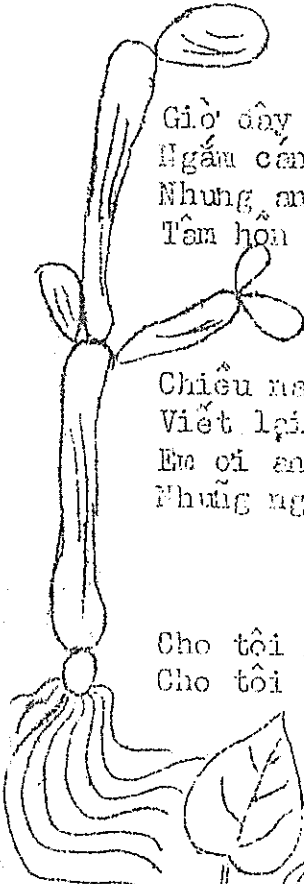

Và nhớ hôm nào trời thắm gió,
Ta cùng đi bước dưới ngàn sao,
Chúng mình nhắc lại chuyện ngày xưa,
Và lại tranh nhau nói trước nào.

Chào ôi, kỷ niệm ngày xưa cũ,
Bây giờ tròn vẹn ở hôn anh,
Mùa buồn đời lạnh, hôn băng giá,
Luyến nhớ vương vương thuở thiếu thời.

Giờ đây anh vẫn ngắm mây trôi,
Ngắm cánh chim đơn lạc cuối đời,
Nhưng anh lại có tâm hồn khác,
Tâm hồn giá lạnh giữa đơn côi.

○ ○ ○

Chiều nay nắng ấm qua sông cửa
Viết lại cho em chuyện chung mình
Em ơi anh tiếc thời yêu dấu,
Nhưng ngày diễm tuyệt của bình minh.

○ ○ ○

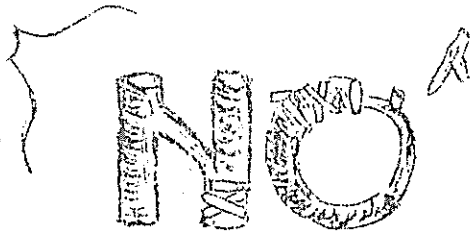
Cho tôi ngược xuôi thời gian,
Cho tôi khơi lại tro tàn ngày xanh.

TRINH-GLANG

Trang 8

Khi tiếng trống vừa dứt. Học-sinh đã vào lớp. Nhi lặng lẽ quét lượm những bao, những giấy trải đầy trước công trường cho vào thùng rác.

Chi trở lại ngồi sau cái thùng sữa, bên trên kê l cái khay bày những viên kẹo, bánh chiên, và kẹo cao-su v. v.... Bấy giờ canh vắt xung quanh hình như bột on-ao, Nhi thò tay lay cuốn vở trong thùng sữa, nó bắt đầu học bài.

Nhi ! một đứa con gái có đôi mắt buồn và mái tóc chấy nặng. Khoác trên người chiếc áo rằn-ri để làm áo ấm mà mẹ nó đã giữ lại sau khi cha nó đã hy sinh ở chiến trường để bảo vệ Tổ-Quốc.

Mẹ nó, một người đàn bà khoảng ngoài 30 tuổi, gương mặt lúc nào cũng được vẽ u buồn, và cũng đôi mắt đó, đôi mắt đã chia xe cho con. Trên đầu một tấm khăn trắng. Trắng như gia tài của chị - khi người chồng đã nằm xuống.

Ngày xưa chị đã có những ước mơ thật gan. Một người chồng và một đ à n con như những người tầm thường khác. Chị mong con chị được may mắn như những đứa trẻ ở mọi gia đình khác. Nhưng hiện tại đã không như vậy. Con chị bây giờ mỗi ngày phải thức khuya dậy sớm buồn bán tung đồng một để sinh sống quang đãng

Xoay người lại nhìn con đang học. Tay chị đang xếp những cái kẹo, chị nhìn cười nụ cười gương gợn. Con chị đã được đến trường, chị tạ cũng vui phan nào mặc dù phải lắm chật vật. Đôi khi tối bắt gặp trên đôi môi ấy, nét u-uay k khi chị nhìn những đứa trẻ đã được cha đón đưa đến trường. Nhưng lúc ấy chị cúi xuống thật mau như sợ con thấy tủi lòng.

Bao nhiêu năm qua, chiến tranh đã lan tràn, đã điếm thêm nhiều vành khăn trắng trên đầu những người mẹ trẻ. Một cuộc chiến đã tiêu hủy đi những nét vô tư, những bay n nhậy, những ước mơ thật nhẹ của tuổi thơ. Chiến tranh đã dạy cho con trẻ phải khôn lớn phải lạnh lẽ hơn để kiếm ăn hằng ngày.

Tuổi trẻ không còn những giây phút ấm êm, khi nhìn những ánh diều vi-vu trong gió, không còn dưới bắt những cánh bướm, có những ước mơ thật gan nhưng tương chừng như như không bao giờ nắm được.

Một chiếc xe chạy ngang tiếng rít xé của gió. Đứa bé ngược nhìn rồi cúi xuống học tiếp. Người mẹ xoay lại nhìn con. Tay kéo chiếc áo rằn ri lại cho sát như muốn níu kéo sự ấm.

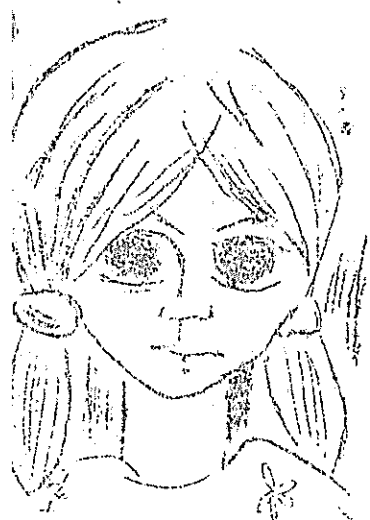
Chẳng biết đến bao giờ nắng mới thôi khóc - Nắng khóc hoài đến đôi trời chẳng dám mưa. Nhưng cơn mưa muộn tháng mưa gọi lại chờ nắng một chút kỷ niệm. Một ngày nào mưa mưa cũ nằng, đứng trên trần đôi chờ buổi chiều tàn trong sương. Hình ảnh ngấm ngấm của dòng nước mắt lăn trong đôi mắt sâu buồn đã hoà tan với những sóng nh những chiều. Có còn ai đó để biết nắng đã có một chuỗi thời gian thật dài đứng bên ô cửa nhìn xuống thành phố khuất mù dưới kia, mà mãi mãi tiếng gió lam bay tốc t tương như tiếng kêu u trầm từ l cõi nào xa xôi.

Đã hết rồi còn lại một mình nắng. Hay giờ cũng thế làm sao dứt nắng ra khỏi cái quá khứ có nhiều mây trắng ướt đầm đó nhỉ (?) Tiếng gõ nhịp của đôi giày trên con phố dốc, cái trơn trượt của một ngày mưa trắng, nắng vung vờ đưa tiễn người thân - Vạn gò hoá trong trí nhớ nhỏ nhoi của n nắng. Đứng không nhớ bài học hôm qua - Nhớ chẳng một mô hình ảnh chạy lùi chạy tốc t trong trí năng. Như một cuốn phim thật cũ thật xưa nắng bị buộc phải xem lại - Mọi và cho đến bao giờ?

Ở thành phố mới đến chắc, ngo ngoác n như chiếc lá ngô, thơ rớt trên mặt hồ. Ch Chàng, đứng lại, rồi lại xách cái túi nh ở hoa hơ đi (?) Á thì ra chàng vừa bắt gặp ở thành phố này một cái gì đáng yêu - Thành phố nhỏ nhưng cái vũ trụ mà chàng vừa thấy học là thế kia. Chàng đã sống và lớn lên bên cạnh tiếng ru, tiếng gào thét của biển cả ... Nhưng cái xưa cũ đó an ủi chàng k không ít đồng thời cũng gây cho chàng biết bao nỗi khốn khổ - Bây giờ lớn lên, chàng của quốc gia và chàng biết chàng phải đến đây - Thành phố này - Như một cơn thiết - Như nhai, lớn hi non của cây cỏ, những trong 10

Con
Thơ

N
G
A
M
N
G
U
L

LOAN - W. A. T. G.

những tiếng chim muông của một ngày vừa dứt cơn mưa. Chàng thì chẳng biết khóc bao giờ xong cả. Chàng đã buồn nhiều lần thì phải. Chỉ cần nhớ lại đóa hoa xin được (hãy hỏi được) chiều qua đã tàn úa là chàng than thở suốt buổi sáng, suốt buổi chiều. Chàng thật trẻ con ngộ nghĩnh. Cái trẻ con - người lớn đang yêu - như mùa n nắng không theo mùa - Còn nhiều nữa - nhưng cái đáng yêu - nhưng mà chàng muốn hét lên, có ai thì thương chàng mãi mãi - Và chàng buồn rầu ngồi ôm mặt bên bờ cỏ úa vừa xanh lại sau cơn mưa nào đó tháng mười.

LOAN-TRANG

TRANG

GIẢI TRÍ

CỦA HOÀNG-THÁI-TY

☆ Có một ông Mỹ trốn đi biển Mỹ-Khê tám. Ông ta đi mình dưới nước từ 9g sáng đến 12g trưa mới lên bờ, mà trời nắng thật nóng.

Đố các bạn, lúc vừa lên khỏi bờ, da ông ta thế nào ?

☆ Trên một ngôi mộ mới xây tại một nghĩa trang nọ, người ta thấy 2 người quý trước mộ : một thiếu phụ và một thanh niên cả hai cùng đang khóc.

Người thanh niên kêu trong tiếng khóc :

- Anh ơi ... em ơi ...

Thiếu phụ cũng nức lên :

- Anh ơi ... con ơi ...

Vậy đố các bạn, người dưới mộ có liên hệ gì về gia-đình họ hoặc họ hàng với hai người kia ?

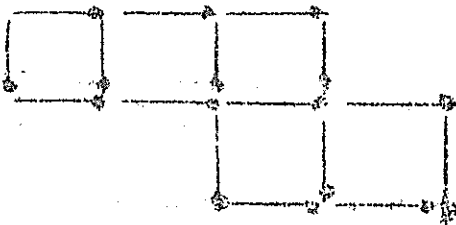
☆ Ở Đức Quốc có ông Hitler , tên của ông ta hợp bởi hai động tác (vừa hít vào bằng mũi và vừa thở ra) cả hai động tác này ta có thể làm cùng một lúc được

Nhưng ở Việt-Nam có một nhân vật - nhân vật đó khá nổi tiếng (tỉ thuộc giới nghệ sĩ) hiện đang ở Miền Nam V.N. tên của người đó h hợp bởi 2 động tác mà chúng ta không tài nào làm cùng một lúc được - Các bạn thử tìm xem.

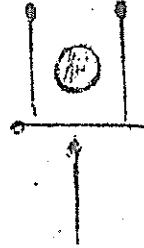
Thái-Ty xin bật mí một chút nghe - Anh chị nào có về 'ghien' cái lương sẽ để biết hơn.

□ Không có ai mà vừa đánh răng lại vừa hút gió được (hút số). Vậy mà có một số người làm được đó các bạn đâu, các bạn thử tìm xem.

□ Có 16 hình vuông, sắp thành 5 hình vuông (như hình vẽ). Bạn hãy di chuyển 2 que diêm (bất cứ que nào bạn muốn) để còn lại 4 hình vuông, mỗi cạnh của 4 hình vuông đó vẫn là 1 que diêm và lúc đó lại, bạn vẫn thấy còn đủ 16 que diêm. (di chuyển là sang nó đã đặt vào một vị trí khác chứ không được cắt đi).

□ Có 4 que diêm sắp như hình vẽ. Có đồng xu nằm giữa, bạn hãy di chuyển 2 que diêm làm sao để đồng xu nằm ngoài cái khung đó mà không được đụng vào đồng xu (đồng xu có định). Khi làm xong, các que diêm phải có nguyên hình dạng như lúc ban đầu.

(trong 20' không tìm ra)
xin gửi đáp t. 12B)

HỒN ÍCH-LỢI NHƯ THẾ NÀO ?

Bác-sĩ Đức Leiner quả quyết rằng, cái hôn có nhiều tác dụng về y-học: Máu lưu thông hai lần 1 lần hơn. Sự cảm xúc làm cho các hạch thượng thận (glandes surrénales) co lại, tiết ra nhiều kích-t thích-tố. Hồng huyết cầu tăng số lượng. Vậy ai có 'bết' lết hay hôn nhiều cho nhiều đi, khỏi cần chích B12.

X. DZ. Suu tầm

MÀU TÌNH

Sương mai ướt tóc nhưng đen
Mây xanh lơ lửng sương chen nắng hồng
Vội vàng mời uống men nồng
Say men Em ngã Anh bông trên tay
Tuyết rơi giã gạo mê say
Thơ ngây chợt đến hay hay má đào
Tình hồng như chợt rạ vào
Hồng, Xanh, Trắng, Đỏ màu nào cho Anh
Nuôi nhiều hy vọng màu xanh
Trình nguyên màu trắng dẫu thanh người tình
Hồng là hạnh phúc của mình
Cho Anh tất cả đời tình yêu
Hợp màu Em sẽ ngồi thêu
Lâu dài ăn ai tình yêu trong đây
Hồng, Xanh, Trắng, Đỏ xum vầy
Nắng chiều sân đôi đũa mây ghen hờn.

T.H.H.

Thơ T.H.H.

*To love and to be loved is the
happiest thing in the world.*

SHAKESPEARE

Tinh không

Đã vì em bời quá say mê,
 và đã bao phen, thiu đời chổ,
 Cố tình kiếp say, loài trêu vè (mông),
 bao lần từ từ đượm lại thớ đ.

□□□

Mãnh thì nên chi, hái nước măng,
 Anh nào có dám một lời than
 đỗi anh đã ném lác say (tàng)
 và đã bao phen chiu lố (tàng)

Đoàn - Diên
 Moxuan Diên
 (Tặng người đi từ từ lố)

tinh

Tinh một

Anh cũng yêu, mà chàng nói yêu,
 để lòng em và đang yêu kiều,
 và để từng đêm, từng đêm lẻ,
 một nửa hồn thơ, một mộng sầu.

Tinh hai

Và một lần thôi, bỗng bay đi
 Yêu không thể thoát, chàng mê si
 Chiều nay chiếc con người con gái
 khép nép dáng xi tươi đầy thi.

Tinh ba

Rồi một nắng tiên khỏa áo lương
 một nắng tiên nửa sấp sang song,
 để lời lữ lạc trên hoang đảo
 thức van đêm say thức chuyên lòng.

C. D. Z.

Đến với tôi vào

MÙA HẠ

Đến với tôi vào mùa hạ năm ấy
 Thạt tuyết với trên đỉnh mây cao
 Năm ngọn tay đúc kết lâu đài
 Thiên đường do em ru ta yên giấc
 Chiều chu nhất
 Giao đường kia in bóng
 Hàng cây xanh tôi đứng nhìn em
 Trưa nắng cháy tình yêu vụt đến
 Đòi một hồng tôi trao tình thứ nhất
 Trên giốc đá
 Em dỗi hơn quay mặt
 Tôi vượt ve tình thôi dây chết
 Ngược mặt sao mắt em đắm lệ
 Thời nín đi khi đã nhận tình tôi
 Trong đêm khuya
 Tôi lặng nhìn sao rụng
 Mở một ngày hoa nở trong tim
 Vườn tình ai tôi trông hoa trắng
 Nhớ nghe em hãy đến với tôi vào mùa hạ.

2.1.2.

- ◊ Tình yêu là một sợi dây đứt mất trong đó hai kẻ cũng, làm.
- ◊ Nói hay điều tình, làm được

BUỔI CHIỀU

Trên sông

CỦA : HƯƠNG

Những chiều cuối tuần một n
nhọc sậu những ngày vui đầu trong
sách vở ở lớp. Con nhà Thanh và
con nhà Cấn xách hai chiếc xe đ
đạp cộc cạch đồng qua nhà thằ
Trường ngồi đầu võ mồm, tán đ
nhưng chuyện không đầu, chán ch
ba đưa rừ ra dòng sông bên cạ
nhà thằ Trường bơi lội âm i, đ
dòng nước mát xoá mồ thân th
đầy mồ hôi nhè nhai của 3 đ
lắm bớt đi những nóng bức của
buổi chiều đầu hạ. Thằ Trường
đứng trên cầu tầu nhìn con nhà T
Thanh đang bị bơm dưới nước, nhe
răng cười chằm chọc :

- Ồi giờ ơi con nhà Thanh
bơi giống 'the dog' quá xá cơ.

Con nhà Trường cười vang và
bồng không thật đẹp xuống dòng n
nước, lặn đến gần Thanh nắm chân
kéo xuống, con nhà Thanh chìm - l
lắm la ơi ơi, rồi hai đứa ôm nhau
vật lộn dưới nước, con nhà Cấn t
thừa cơ đứng ở bên cạnh tạt nước
và đánh hơi dữ dội. Đến lúc cả b
ba một nhòai mới lết lên bãi nằ
tán gàu, chuyện trời trăng mây g
gió. Ba đứa nằ đỏi nằ đỏi khi
khí nóng, đò thậ, con nhà Cấn nằ

ngồi chồm dậy nhìn ra xa.

- Mày dám bơi ra cồn l
Thanh ?

- Ồi xì, sức mầy mà không
dám, cá gì nè.

- 'Tào tháo', bây giờ hai
đứa bơi thi, từ đây ra chiếc
tàu xa nhất và quay lại, Trằ
lắm trọng tại nghe mầy.

Con nhà Thanh vươn vai đứng
lên, vỗ ngực.

- Sợ gì, ta là Yết Kiêu mà
ly.

Trường giảng hoà :

- Đẹp hết chuyện đó đi, con
nhà Thanh nhắc tao mới nhớ. B
giờ tụi mình chơi trò Yết Kiêu
đi. Đồng ý không ?

- Là cái quái gì ?

- Chơi như thế nào mới đ
được chứ ?

- Từ từ. Bây giờ tao là
Yết Kiêu nghe. Thằ Thanh là
Thái-Tử Thoát-Hoan. Thoát-Hoan
bị tướng Trần-hung-Đạo là Y
Kiêu vượt, khi nào bắt được
như thua. Chẹp luôn...
tướng cặn vè cho Thoát-Hoan là

Ô mã Nhi đó.

Con nhà Thịnh giờ giọng tàu

- Cái li xờ lược cái pưng n
ngộ, ngộ sẽ pao cái li một chau
phờ xiú má li lậu lỗ pánh lợt á!

- Yết kiêu không thêm gờ b
bụng người đầu, mà rờ cái lỗ rờn
người kia, tên tàu chềch ả.

Con nhà Thịnh không trả lời
chạy thẳng lên cầu tàu bỗng không
xuong nước, lặn ra ở đằng xa với
nhưng chiếc tàu, bơi bằng chân,
đơ tay lên trời, nhè hăm răng ba
chết cười thách thức.

- Cái li có giỏi thì ra lấy

Mới xong thái tử Thoát-Hoan
sợ bị tủa lặn thêm một khoảng xa
Yết kiêu áp dụng chiến thuật du
kịch, lẳng từ chiếc tàu này sang
chiếc tàu khác làm con nhà Thịnh
bối rối chẳng biết chạy đâu, con
nhà Yết kiêu gần đến được Thái-t
tử Thoát-Hoan, thì bị Ô mã Nhi k
khấn phá bơi theo quấy phá, kéo
chân, rì cẳng, thọc lét, Yết kiêu
bị bại lộ quay lại rượt Ô Mã Nhi
chạy dài, con thái tử Thoát-Hoan
thấy Yết kiêu bị lộ mục tiêu lặn
ra thêm một khoảng xa, vượt ô mã
Nhi chạy xong Yết kiêu quay lại
đuổi Thái-tử Thoát-Hoan. hai đứa
rượt vòng vòng Thái-tử Thoát-Hoan
yếu hơn, khoảng cách ngắn dần. S
Sắp vờ được von Thái-tử Thoát-H
Hoan, thì Ô-Mã-Nhi ở đằng sau ch
chồm tới thọc lét, nhét quả Yết-
kiêu cười sặc sụa, Thái-tử Thoát

Hoan chạy thoát. Đòi chiến thuật
Yết kiêu lặn thật lâu Ô Mã Nhi v
và Thoát-Hoan ngoi ngoác tìm dấu v
vết rồi cũng lặn luôn. Lúc trời
lên mặt nước Trường chụp được c
con nhà Cấn.

- Ủa, Thoát-H ..., thằng T
Thạnh mợ rồi? Trường nhìn chung
quanh hỏi.

Con nhà Cấn cũng nhìn chung
quanh cố tìm kiếm Thịnh, trả lời:

- Nó lặn sau mây đó!

Hai đứa nhìn một vòng nữa ch
chẳng có gì?

- Ủa ... ?

.....

- Trường ơi ... Trường ...
Tau b...i... v...o...p...b...e.

Đứng rồi tiếng thằng Thịnh
ở ngoài xa, đang cố đập hai tay
để giữ nổi thân hình, nó trôi t
từ từ theo dòng nước chảy và c
chìm dần dần. Trường lao mình c
cố sức bơi thật nhanh, con nhà
Thạnh thấy có Trường ráng sức ở
đập hai tay rầm rầm, cái đầu ng
ngồi ngồi lên mặt nước thật tội
nghiệp. Trường lặn đến bên Thịnh
con nhà Thịnh mừng quá ôm chầm
lấy cổ Trường. Trường
Thịnh một cú, xô ra và quất

- Buồng ra, chết chìm cả l
hai bây giờ.

Thịnh buông tay để mặc con
nhà Trường đuối, Trường là con n
nhà biển nên bơi rất giỏi, nhưng

với thân hình béo phệ đầy mỡ, mập ú na ú năn của con nhà Thanh cộng với sóng nổi lên đũa xoong nên Trường cũng thêm mệt, dù con nhà Thanh đến bờ, như sức nhớ Trường lấy tay rờ rờ ở bụng con nhà Thanh, tìm lỗ rốn và thọc mạnh vào. Con nhà Thanh mở cặp mắt lơ đãng một m nơi, thêu thảo với Trường và Căn - Tụi mình sẽ đi ăn phở xít.

Một câu nói của con nhà Thanh đáng lý phải diễn tả cả cuốn sách mới đủ ý nghĩa, nhưng một nơi con nhà Thanh chỉ nói đã được chung đó rồi thôi. Buổi chiều đã dịu xuống, những vệt nắng chạy dài trên bãi, trùn lên thân xác ba đứa.

Trả lại
cho em

Ta xin trả lại người em nhỏ,
Nhưng ngày tháng mặt đã qua rồi
Nhưng buổi chiều tan anh đến đón
Và nụ cười em nở trên môi.

#

Ta xin trả lại, người em nhỏ,
Nhưng buổi tan trường có đời ta,
Chung bước bên nhau khi về học
Và nơi hò hẹn ở trước nhà.

#

Đệ mai này-giã từ tất cả
Kỷ niệm xưa trao trả cho em
Dù từ những giấc mộng em đêm
Cho đến những ngày sau vạn lý.

TRINH-GIA

□ Khi tình yêu lên tiếng thì lý trí phải lặng câm
JF REGANARD

Sóng biển vô tình tạt vào người tôi. Tôi không buồn đời chớ, lâu quá mới về thăm biển, tất cả đều đổi mới, nhìn màu biển xanh lấp lánh dưới ánh trăng 16, khiến tôi nhớ chàng quay quắt - Muốn, đêm 16 n tôi cùng chàng hay xuống đây ngắm trăng 1 lên - Người ít nói, có mái tóc bông bành, dáng người thi sĩ tròn; chàng thật lãng mạn, tôi thường nói với chàng như thế, ch chàng chỉ nhia cười, sao chàng hay cười th thế nhỉ - Có một lần chàng bắt được con c còng đưa cho tôi về nói :

- 'Em giống như con còng nhỏ bé này' Tôi phụng phịu nói :

- 'Em lớn rồi chớ bộ, 16 tuổi không đủ để làm người lớn sao', chàng lại cười và lắc đầu, tôi giận chàng.

- 'Anh muốn em vẫn là con nít', rồi chàng nói với giọng trầm buồn.

- 'Nhớ em lén thà sao ? và em thích làm người lớn' tôi nói với giọng buồn bình.

- 'Lớn người lớn buồn lắm'.

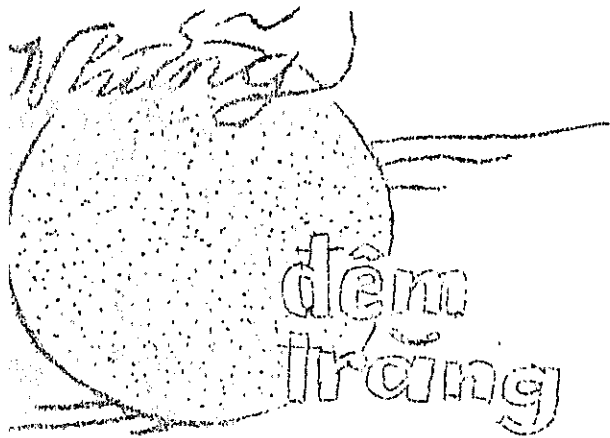
Chàng nói đúng tôi vẫn là một đứa bé con hay làm nũng, hay 'mèo nhe', hay đòi quà ... đủ thứ ... - Một ngọn gió t thổi lại làm tóc tôi rối tung, nhưng c cọng tóc vô tư hay phủ lên mặt mũi chàng thu những sợi tóc lại cho tôi chàng nói

- 'Em có mái tóc thật đẹp, mái tóc Liêu trai'

Liêu trai nghe sao mà già dặn thế, tôi không chịu và bắt chàng đặt cho nó một cái tên thật đẹp, thật nên thơ như ánh trăng 16.

- 'Sao lại Liêu trai nhỉ ? Em kh

Truyện ngắn

BO' QUÊN

ABN M. T. C.

không chịu đâu anh phải nói là n
một tuổi tóc cơ!

- 'Một tuổi thơ nói đúng, v
vậy em hãy chăm sóc và giữ gìn s
suối thơ này giữa anh nhé' tôi b
bằng lòng một cái gật đầu - Khi
nào tôi cũng không nhéo với chàng,
nhưng chàng không giận tôi, không
đánh tôi, như những lần tôi lèn
nùng với Mẹ - Có lúc tôi hỏi ch
chàng có ghét tôi khi tôi làm n
nùng không - Chàng nhìn trắng rồi
nhìn tôi chàng nói :

- 'Anh rất thích cô bé giận
mỗi lần giận trông cô bé dễ thương
oi là dễ thương'.

- 'Lạ chưa, anh không sợ em
nghĩ chơi với anh à'.

Chàng cười :

- 'Không, nếu em giận anh s
sẽ đến Ô mai và đến cơ ra biển' -
Vàng ô mai và biển là hai thứ tôi
iêu nhất đời. Nhưng, sao chàng h
hay đến, đến cuộc sống, cuộc đời t
thờnhi, chàng biết tôi thích nh
những gì, ghét những gì - Các on
chàng đã nhắc, cũng tại chàng mà
đạo này tôi hay làm cam thể đó -
Vì vậy tôi rất sợ chàng giận tôi
nếu chàng giận sẽ không ai đến t
tôi ra biển mỗi đêm rằm, không ai
cho tôi Ô mai, không ai kể cho t
tôi nghe chuyện tình của sao hôm,
sao mai v.v...

Bây giờ không còn là ngày vô
tu ấy nữa, tôi đã lớn hẳn -- tôi
biết giận hờn vợ, hay mơ mộng

thích ngắm những áng mây trôi lang
thang, tôi lại biết đánh lên mặt m
một lớp phấn hồng mỗi khi ra đường,
cũng nhờ chàng mà những nòng thơ h
hay đến chơi với tôi mỗi khi tôi b
buồn .... Đâu này ở trên đó, chàng
làm gì? Có xuống biển không? hay
đi lung tung trong thành phố ấy, h
hay ngồi trong khu vườn nhà ai đó
có trông thật nhiều ty muội, có h
hương thơm của những cánh hoa Ngọc
lan nở muộn. Chàng có nhớ những đêm
trăng ở đây không nhỉ? Chàng có
biết đêm nay có một mình ở đây kh
không? Nhớ chàng thật nhiều không?
Chắc không người nhỉ? em sẽ nhớ
mấy chuyện đến chàng nhưng gì ta
thương nhớ, giận hờn và xin anh một
điều là đừng bỏ quên những đêm
trăng ở đây anh nhé, trăng sẽ mòn
lấn, biển sẽ ngưng vỗ sóng khi b
biết anh đã bỏ tất cả sau lưng.

Gió loáng thoáng trên mặt n
nước, lòng lạnh trăng dưới nước d
đẹp về ao hơn trăng trên trời, tr
trăng không còn to, ánh trăng kh
không còn vàng vì trăng đã lên cao
tôi bỗng thấy sợ hãi thời gian s
sắp đến của một đêm, sóng biển và
đạn như những bản nhạc buồn - tôi nức
nở gọi tên chàng . . .!

- ANH-MO' -

Một thoáng

KHOẢ SUÔNG

Miền bước thong thả về cuối vườn, giang sải bé nhỏ của Miên từ từ hiện ra : 1 cái ghế đá đặt dưới cây trâm cá rậm. Nó thuộc về Miên từ ngày chị Thủy về với anh Trường. Trước kia khi còn chị Thủy trong nhà thì Miên chưa lần nào có những nơi buồn c chế ngự. Nhưng bây giờ thì ngày tháng đó sẽ từ bỏ Miên.

Miền đặt tay lên thành ghế đá và nhẹ nhàng nhìn xuống. Những viên đá nhỏ cu đọng dưới chân tạo một âm vang huyền hốc. Miên ngả lưng vào thành ghế, ngửa mặt lên trời điện bóng cây. Hơi lạnh từ thành ghế thấm vào da làm Miên r rung mình thích thú. Nhưng giọt sương đêm chuyen mình theo ngọn cây lấp lánh dưới ánh nắng trưa trong như những hạt thủy tinh màu mau.

Sáng nay trời một điệu, cụm mây trắng dưới trời, eo lả như c cô gái xuân thì. Gió ru chập ch chòn lấm lá cây rưng động. Miên mặc tương để hôm đi hoang trong những bụi sáng như hôm nay. Tr Trong Miên nhìn nơi buồn bỗng nhiên khai mạc thành lời, tựa 1 loài rêu chỉ trở xanh khi mưa n mưa đến. Miên ước chỉ mình được

lên thân chim có cánh bay xa vùng tây tư hân hật đó, làm một công bố thời sạch nơi đầu in đời ngày đi thân. Miên như người hành khát 1 lạc vật đơn tối thêm u cổ vùng v vạy để tìm lối thoát. Nhưng bóng đêm vẫn hiện ngang cho khuất thiên đường, để mặc Miên với nỗi tuyệt vọng chân chường. Miên bắt đầu tìm vào số kiếp. Cuộc đời gát bụi cuốn hút hình hài đi hết quên đường c còn lại. Con người Miên thật nhiều nghị lực, sự mặc cảm vẫn hoài theo đuổi làm có định nguồn tình cảm c chưa chờ bộc phát, làm tiêu tốn n nghị lực khiến Miên hoàn toàn ngã quỵ.

Miền xoay mình dưới thềm hai hai chân bên ghế. Trong phút chốc thể xác như bay bổng theo tiếng g gió ru cây. Âm vang ấy đã nó hoặc Miên đến một vùng trời xa tít. H Miên vẫn tỉnh tú đang mùa hát gọi nơi Miên đã nghe được tiếng gọi t tên mình từ cõi u huyền vang vọng. Nhưng không đến được vì Miên là c chìm không cánh, không là đóa hoa tỏa hương thơm để quyến rũ tiếng vọng hương, về một mình Miên thối. Đời buồn như cuộc sống sôi đả của Miên. Miên muốn gào thét, muốn p phá vỡ bức tường khô khan để th

12. A2 PHÂN CẢNH

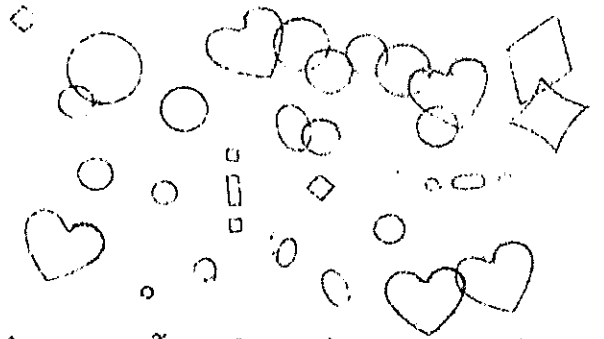
thoát khỏi cuộc sống an phận đầy
độc hoang vu đó, nhưng Miên bắt l
lực,

Tình yêu với Miên như cuộn k
khởi mong manh, chợt hiện hữu rồi
biến nhanh trong phút chốc. Lưu l
lại trong Miên chút ngọt đắng và m
một vết thương khó hàn gắn. Tất c
cả rồi cũng vượt khỏi tầm tay. M
Miên hoảng, hết níu kéo với niềm h
hy vọng con sót lại, nhưng thế xác
Miên đã quá mệt mỏi, tứ chi rã rời.
Không làm chủ được mình, Miên ch
chơi với trong, không trông cuộc
đời.

Tiếng bước chân nghiền lên l
lộp đả lộp Miên giật mình quay lại
tuông ai té ra con chó ky. Ông nò
vào lòng, Miên sức nhớ đến Ba mẹ
Giờ này chắc ba đi làm và mẹ cũng
đi chợ rồi nhỉ, trong nhà chỉ còn
Miên với chó ky. Tuy đông người,
nhưng rút cuộc chỉ có Miên với Ba
má. Miên buồn ghê lần không có ai
cùng Miên tâm sự. Những lúc ấy, M
Miên nhớ chị Thủy với đôi mắt to
đẹp no tròn và nụ cười dịu hiền
của chị. Nhớ lớp học với bọn bè c
cùng âm vang tiếng nói lẫn trong
tiếng cười trong trẻo. Đôi lúc M
Miên cũng muốn hoà mình với chúng
bạn trong những trò chơi, nhưng
có một cái gì ngăn chân vướng vít
bước chân, bót chặt cơ hông khiến
Miên bất động, không thốt được m
một tiếng nhờ dù ước muốn tròn đ
đầy. Miên mâu thuẫn với mình, với
tất cả mọi người xung quanh.

Tuổi 18, ru hồn vào giấc m

mộng, đó thời gian bằng hơi thở n
nóng nản. Suối thương yêu chảy n
ngọt ngào trên đỉnh nhỏ, đưa hồn
về dĩ vãng kiến những giấc mơ chặt n
ngọt huy hoàng. Miên đã vội đan n
nạt nguồn tư tưởng sóng tràn khi
mưa thương yêu vừa kết tụ. Còn g
không Miên : một vì sao luo mờ tr
trọng không trời đến tối hay một
đỉnh núi đầy đặc tuyết sương. Một
nhánh rong không đủ sức lên rục r
rở đại dương Miên à, dùng phỉ ph
sức lực hao mòn. Sẽ không đủ th
giờ ngoảnh mặt nhìn lui về quá kh
Khử khi Miên chưa định cho mình m
một hướng đi trong hiện tại. Một
khi đã đầy lông đừ cạnh, Miên phải
rời tộ ảm hội ngộ cuộc đời. Hay
đẹp bỏ mọi mặc cảm đang vương m
độ lạnh hội nhưng đức tính can đ
đam bền chặt. Nó sẽ giúp Miên nh
những ý chỉ phẫn đần, lòng kiên -
nhân lâu dài. Lúc đó Miên sẽ yên
tâm đối phó mặt thật cuộc đời, kh

không ai dẫn dắt. Một bước tiến đ
đầy chông gai nhưng nhiều ý nghĩa.
Hãy cố gắng lên Miên ơi ! Tôi tr
trường thành sắp kề cận.

Một trời lên cao, những tia

nặng gầy gât chói chang, xuyên q
qua khe lá nháy múa dưới chân. M
Miên thấy tâm hồn mình lặng lặng
bay bổng như vút trái qua một g
giấc mơ hải hùm. ...

Vết thương tình.

THẠCH-THẢO

Tôi sẽ dần, anh về thăm quê mẹ!
Đe anh nhân, những đó vợ quê hương
quê hương ta, đã chịu cảnh đau
thương
bao sầu khổ, trong nhiều năm trạnh
đau.

x
x x

Anh sẽ thấy ! ngôi trường, thời
thơ ấu
không còn gì, ngoài đồng gạch tan
hoang
Cội quán xanh, nhỏ nhỏ ở bên đàng
Cũng sụp đổ dưới hàng tre xơ xác!

x
x x

Ố ! Kết quả bữa tiệc của anh
kéo.
Hãy nhìn đi ! hồi không giống
Lạc-Lạc.
Làm sao cho xứng nghĩa chữ
Tiên-Rộng.
Hien mang tới tương lai cho
dân tộc.

Anh sẽ thấy còn bao nhiêu cảnh
khác?
Hết nợ là ngân lệ, khóc chiến
chính
Thương, quê hương, không hưởng
được thanh bình
Mà chỉ chịu toàn thật rơi máu đỏ.

x
x x

NGUYỄN-TUỆ-ĐỨC

trang 24

khô

HÔNG THƠM

Hông thơm có một mùi
Đạt nỏ đến hai tay.
Nên ta vẽ bông theo
tay của mình vô duyên
*

Thơ như lông đem tặng
Người ta như ngấn ngò
tính ngòn như trái dứa
ta ôm hai giấc mơ
*

Bao giờ người chịu biết
ngoài đồng trời con mưa
kang kông xa ngày tháng
ta vẫn con bờ vô
*

như người chưa biết rơi
nên có cánh thành không
Bên ta đây bông tôi
Anh lông thơm xa xôi

Hông Anh
trang 25

Tối Nhớ

Người tôi yêu nay đã ra đi
để lòng thôn thức da sâu bi
trong những chiều mưa rơi rơi lạnh
như khúc cuộc tình đã chia ly

Chia ly chẳng giữ kỷ niệm gì
chiều phố buồn đóa tiếu người đi
lên nước nhỏ nghe lòng già buốt
đơn thân giọt lệ sâu dằng mi

Anh biết tại mình không nợ duyên
quở đầy em lạng lẽ buồn thuyên
cây đa bên cầu; ôi sầu vắng
giọt lệ tình ta trôi trôi quên

Trần Hưng

trong 26

BIẾT NÓI

giờ đây?

Vàng trắng trong sáng êm đềm
 gió ru ngon có ta thêm u sầu
 Bây giờ em ở nơi đâu
 Để ta thức trắng canh sâu nhớ thương
 em như lũ khách qua đường
 khi xa chẳng nhớ chẳng quên lệ buồn
 "Tình yêu như cánh chim chôn chôn"
 khi mi nó đau khi buồn nó bay"
 Bây giờ biết nói gì đây?
 Cho đây với đây; cho đây liền cánh
 cho hoa nở cho cây xanh
 cho con chim xâu trên cánh như xưa
 Tình yêu sớm nắng chiều mưa
 con đường những buổi chiều đưa nhau về
 trên đường ta áo mấn mề
 cui đây đó mắt đi kẻ bên nhau

Trương Huy
 trang 27

Thơ XA VONG

Ta đã thấy mây về

Trên những phiến lê thê

Đêm ta dõi mắt

Nghe sắc trăng dăm mề

Đôi hồn ta bắt nguyệt

Hiện giữa cõi vô cùng

Mây về xuôi tiếng hát

Từng sợi nhỏ mỏng lung

Ta đã đi vào mộng

Sao ta không ngủ say

Sao ta không đuổi bắt

Kìa là bài nguyệt nguyệt

Kìa là khúc xa vong

Chơi với giữa tâm tư

Đi đêm trăng suốt sáng

Ngập đầy cả mây mờ

Ta nghe hồn đã vỡ

Chìm đầy sông hồ vỡ

Trên biển đông xa vỹ

Sao ta bắt được mờ

Thơ XAVONG trang 28

KHÔNG QUOI

Rồi trong một thoáng nào đó, những thương nhớ ngút ngàn kéo về trong tâm hồn tôi như một con lốc vẩy kín lấy ngàn tin, làm cho giọng nước mắt vợ oa, nhạt nhòa như những sợi tơ mưa. Có những chiều ngồi nhìn mưa rơi, nghe tiếng mưa thánh thót rớt tung điếu nhạc buồn, hồn tôi bỗng menh mang muộn phiền, rã rời chát ngắt. Từng nỗi buồn đông đưa theo ngày tháng dần qua với những quạnh hiu. Thành phố buồn ngày xưa vẫn là một ngọn đuốc cháy âm ỉ thấp sáng đi vắng. Bao kỷ niệm đầu yêu với những chiều mây trắng giăng giăng, với cánh đôi lông gió, đa đạo chơi cùng người trên những đường cây t thành thặng. Vẫn được nhắc nhớ trong tích thức những hình ảnh, những dấu ái êm ấm. Tôi rời xa thành phố với những luyến tiếc, xót xa. Từ già, già từ tất cả. Kỷ niệm ơi, tình yêu ơi. Tôi muốn gom góp và xiết chặt trong đôi tay trong mắt môi tràn đầy thương nhớ. Từng ánh mắt, từng nụ cười ngày xưa như giăng giăng trước mắt, quyến luyến nhau như làn khói thuốc l lan nào đó đã làm cay đôi mắt. Và bây giờ ... còn chăng là những

đu âm vang vọng trong tâm hồn, những dấu ái ngọt ngào sẽ theo thời gian khuất lấp. Rồi những chiều xuống phố, bỗng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ. Và buổi tối, với cây guitar trong lòng, cất tiếng hát lên để tìm quên, trốn lánh nỗi buồn, hồn tôi vẫn nghe buồn dâng chát ngắt. Tiếng đàn sao nghe như vụn vỡ pha lẫn rã rời. Những cung bậc như xa lạ, hồ hững. Tiếng hát như pha loãng trong thinh không, vút cao xa với bay đến một khoảng trời nào đó, buồn như giọt nước mắt đang lãng dãi trên bờ mi, xót xa trong tiếng la lao xao lời ca chan hoà với phiên khúc ngập tràn thương nhớ. Nhưng bản tình ca được cất lên bỗng thấy buồn hơn bao giờ. Hỡi người đầu yêu nghìn trùng xa cách, hỡi thành phố buồn ngày xưa, có nghe gì không mảnh hồn này vụn vỡ, có nghe gì không những âm vang héo hắt của những lời ca nhưng nhớ. Ngày xưa ... ngày xưa ... xa và hao hút. Bây giờ nơi thành phố này - Xa lạ và cô đơn, tôi vẫn mong trở về thành phố cũ, tìm lại những dấu ái đầu đời, để không còn những chiều bơ vơ nghe tâm hồn rã rời với niềm thương nhớ khôn nguôi ...

'Tê-Hát'

Hàn-Rong

Ngày xưa, có một anh chàng nọ vừa mới cưới một cô vợ về. Nhà vợ thấy anh ta là một người không biết chữ bèn dùng kẻ khếch anh ta đi học chữ. Bỏ vợ anh ta mới bao con gái mình bỏ về nhà mình ở.

Vừa mới cưới hôn trước, hôn sau vợ đã bỏ về nhà cha mẹ. Anh ta tức quá bèn qua nhà vợ hỏi nguyên do, ông bố vợ cho anh ta hay rằng cô vợ anh chịu về với anh khi nào anh biết chữ. Sau một hồi giảng dạy, anh ta về nhà xếp hành trang lên đường.

Thậm thoát đã ba tháng, anh ta trở về nhà. Thấy mẹ ông bố vợ mới bao con gái về nhà chồng và dặn: 'Con hay khôn khéo, chú này chằng con nó đi học chữ nữa về. Con bỏ về nhà cha mẹ là một lỗi nặng'.

Vừa về tới nhà, cô vợ thấy anh ta đang ngồi vậy này nói: 'Nhân bất học bất trí lý'.

Cô vợ khép nép vào. Thấy vợ về anh ta bèn hấn giọng:

'Tại gia tòng phụ, xuất gia tòng phu, phu tử tòng tử'.

Rồi anh ta tiếp: 'Dương bất giáo, phụ chi quá' (nuôi không dạy lỗi tại cha).

Cô vợ nghe vậy sợ quá, bèn tới quỳ lạy chịu tội. Thấy vậy anh ta tiếp:

'Ta tưởng cô là đức khá, ai ngờ cô là người không biết thiên, là trời, địa là đất. Trong nhà cô không biết thất là mất, tôn là con cái gì thì lao sao cô lo cho tử là con, tôn là cháu. Cô chẳng biết tính toán lục là sau, tam là ba thì lên sao tôi lo việc gia là nhà quốc là nước. Cô là người không biết tiên là trước, hậu là sau thì qua cô là đo ngưu là trâu, mã là ngựa, hổ nói đến cô thì có là cụ là cụ, phá là răng. Chuyện không đầu về là chằng cô cũng cho hữu là có. Thật có là con người khuyên là chó, duong là đê, nếu cô có q guy là vẽ, bại là lạy tôi cũng đ đánh cho cô tàu là chạy, khứ là đ đi, lại là lại ...

Cô vợ nghe đến đó sợ quá vội chạy về nhà gọi bố mẹ mình qua can thiệp giúp ...

Và từ đó chẳng bao giờ nghe anh ta nói chữ Nho nữa. Chỉ vì anh ta chỉ thuộc được đầu đũa ba chữ đầu trong pho tâu thiên-tự.

HÀN-SĨ

Chức ký

Trong cõi đời này, nếu có m
một tình thương đáng gọi là cao
quý thiêng liêng và lớn lao nhất
mọi tình ấy chỉ có thể là tình p
PHỤ TỬ.

Ý tưởng này đã mớm trong l
lòng tôi từ những nă còn thơ ấu
đến ngày nay vẫn thấy còn nguyên
vẹn không đổi thay.

Tình thương giữa Ba và chúng
tôi thật là vô bờ bến. Đã bao nh
nhiều lần, những năi vừa khôn l
lớn, tôi mê say đi theo làm cuộc
đua vui không hứa hẹn, và mỗi l
lần thất vọng tôi lại lui thui t
trở về trong lòng gia đình, ở đây
hình ảnh Ba là nguồn an ủi và ch
che chở độc nhất. Nhiều lúc tôi
cố gọi lại những đau đớn, tui hơn
những nỗi nhục nhã trên nẻo đường
trần, sự bạc lễo khinh khi của c
cõi đời đen bạc, giũ bao nhiêu
lần ề chề chán nản bởi cuộc đua
chen, tôi thường muốn chạy trở l
lại với tổ ấm tâm người tha thứ
vô vô.

Ba tôi, Ba của tôi mà tình
thương suốt đời chỉ dành cho
con và vợ, một kiếp người cả hy

sinh trong yên lặng và cần cù cố
đam về cho gia đình cơm áo gạo dầu.

Đời vẫn chông gai đau xót, Ba
oi ! Con còn cô đơn vấp ngã mãi k
không thôi. Con đâu có thể tìm về
ngôi trong lòng và trên đôi cánh
tay Ba như những ngày thơ ấu...
Nhưng buổi gần gũi bên Ba, tôi lại
cảm thấy mình trở thành bé nhỏ, v
và như ngày còn trẻ đại thường ấu
yếm ngôi bên Ba trên cỗ xe kéo đ
đường trường.

Lòng thì thôn thục ! ngày th
tháng đi nhanh chóng, cỗ xe xưa c
cũng tiêu tan trong một cuộc chiến
tranh không mục đích.

Những hình bóng năm nào giờ
trôi xa biên biệt, bây giờ mới có
dịp bùng lại hiện rõ trước mắt đ
đau khổ của mình.

CHO BA

Lòng trai thì hay tung bùng rộn rịp trong những niềm thương nỗi nhớ và xa lạ. Tôi cố dành 1 lòng không dám cách bước lên đường. Đã mấy năm sống nơi non nước này, tất cả đã trở thành nhợt nhạt vô vị ...

Có những đêm cực mình thức giấc, nghe mưa rơi la tã bên ngoài, tôi cảm thấy tuổi trẻ đã trôi qua, trời phi phàn và vô ích giữa bốn bức tường. Tôi nhất định ngày mai ra đi, nhưng bên cạnh Ba bóng cực mình thức giấc, tiếng ngáy Ba mệt nhọc, và mắt Ba còn xanh xao tiêu tụy. Tôi rùng mình xua đuổi không dám nghĩ bậy bạ .... Mãi đến nay, đã mấy lần mưa nắng trời qua, bao nhiêu phen gia đình cùng ngậm ngùi than thở.

Riêng tôi, cuộc sống không còn vui thú trong bốn bức tường kia nữa, nên sau ngày chôn cất Ba, tôi như trốn con mèo hoang của cuộc đời; lòng rộn rã đau thương và trái tim đêm đêm như thôn thức.

Ôi ! những lễ 50 ngày tiêu tương, đại tương (mãn phục) mà tôi không có muốn. Tôi đã cố gắng tình đi xa khuất, nhưng tình thương đâu mất ?, tình thương đâu xa nhưng lễ nghi nhớ mọt tâm thương.

Lúc nào lòng tôi cũng nghĩ đến Ba như thế là đủ.

Đôi khi ngán ngời giũ một miền xa lạ, đang đi tôi bỗng dừng lại trên đường khuya vắng, ngắm một vùng trăng sáng - hoặc những bụi đèn chân ở lưng đeo mây phi phàn, giữa cái vắng vẻ điều hui, tôi cũng bàng hoàng, sức tinh và tôi tự nhu : giờ phút này có lẽ nào Ba tôi không còn ở trên thế-gian này nữa ?

Lẽ nào Ba chịu bỏ tất cả những người thân yêu ở lại khi giữa cuộc đời này người ai cũng sợ hãi tiếng chia ly. Mà chính trao cho nhau tình yêu nên.

Thế mà thật Ba đã không còn là Ba của tôi ơi !!

HỒ-XUÂN-DIỆU
(Một đêm nhớ Ba tôi)

* * *

Chỉ có một thứ hoa hồng không gai, đó là tình bằng hữu.

M. De Scudery

Trang 32

... cắt ngang bụng một cơ hình thoi ta ...a... thấy ... cắt ngang bụng một cơ hình thoi, ta ...a... thấy bên ngoài là màng a ... bao ... a ... cơ .. ở ..màng bao cơ .. ở .. ở ..!

Tôi đẩy cuốn vở ra xa, ngồi thẳng người và vòng hai tay lại, tức tối. Bài có một đoạn ngắn mà học mãi không thuộc, chẳng hiểu tại sao, tại học bài của tôi thì thường ngày biến đầu mắt. Tôi quay qua tìm Vân và Diệp - không có đây - lúc này mới nghe tụi nó lộp nhộp ở đây mà - đưa mắt ra cửa lớp, ngoài hành lang, Vân và Diệp đang đứng đó, tay cầm các gói gì và miệng nhai nhóp nhép. Chắc có 'độ chua', tôi nghĩ vậy, gặp cuốn vở cho vào học ban và chạy سرا :

- Ê ! Diệp, Vân ... tao chưa thuộc bài đến - Diệp và Vân cùng quay lại nhìn tôi - mà chúng mày đứng đây ăn quà làm tao học không được.

Vân trao cho tôi quả kẹo :

- Ăn đi soon nường, ở nhà không lo học, đến lớp mới học, c chăm dử.

Tôi cãi :

- Xí, ở nhà tao bận việc ch

chớ bộ.

Vân bấu môi :

- Bận việc ! Thế chiều qua đưa nào đi với con Hồng ngoài phố đó ...

- tại me tao biểu đi mua áo len cho nó chứ bộ

- mua áo hay đi ăn bún ốc ?

- Mua xong rồi mới ăn ! à, mà này thấy tao đi phố, hẳn mày cũng có đi phố chứ ?

Vân cười, cô nường hết cái được, tôi nguyệt hấn :

- Vậy mà cũng làm bộ bắt c chọt người ta.

- nhưng tao thuộc bài rồi.

Diệp xoa tay :

- thôi thôi; tao can cả 2 đ đưa, lúc nào gặp nhau tụi bầy c cũng cai được.

Thật vậy, lúc nào gặp nhau; tôi và Vân cũng có một xích mích nhỏ để có thể cãi cộ được, tuy nhiên, ai cũng đồng ý rằng chỉ c cãi cộ cho vui thôi. Diệp đưa t tôi miếng ổi :

- Xực đi, chuyện học bài để hậu xét.

Tôi xịu mặt xuống :

-Nhưng lát nữa tao biết thế nào 'ông' cũng kêu tao đọc bài..

- Chắc không đâu.

- Có mà, tại tuần trước ông gọi đến van S đến hôm này thổ n nào ông cũng gọi con Trần với t

tao ...

Nhìn túi nylon nơi tay Diệp
tôi xuyt xoa

- Ốc ... ơi ... ơi ...
lại có cạ me nữa nhất rồi, chúng
mày mua ở đâu vậy.

- Không của người ta cho. Đ
Diệp nói.

- Ai cho ? Tôi trở mắt

- Cái bà ngoại công

- Sao lại cho ?

- Bà cho mình những thứ này,
mình cho bà tiền.

- Khi, nói là mua cho nó lẹ.

Anh trưởng lớp từ xa đi lại,
nhìn chúng tôi đang nhòm nhòm :

- Chà, ngon quá hi ...

Chúng tôi cùng cười, hơi hơi
mắc cỡ, Van chìa trái cớ :

- Mời anh xơi ợ ...

Anh le lưỡi

- Chắc chưa đủ

Tôi nói :

- Không đâu, ngọt lắm đó anh

- Ngọt của các cô cũng đủ 1
làm ê răng người ta. Tuy vậy anh
cũng đưa trái cớ lên miệng cắn t
thứ, nhìn gương mặt nhăn nhó vì c
chúc của anh, chúng tôi ôm nhau c
cười, anh nhe nhe một mắt :

- Lát nữa các cô được nghỉ h
học.

Tôi chồm lên :

- Nghỉ cả lớp hả anh ?

Anh chậm rãi, sự chậm rãi của
anh lâu tôi nôn nóng.

- Sao anh

- Lát nữa các cô phải đi bán
vé.

Chúng tôi nhao nhao lên :

- Đi hết lớp hả anh ?

- Bán vé gì vậy anh ?

- Bán ở đâu anh ?

Anh trưởng lớp tròn mắt :

- Từ từ chứ các cô ! Không p
phải đi hết lớp mà chỉ có một số
nữ sinh đi mà thôi. Tôi đập đập v
vào vai anh trưởng lớp hỏi dồn đ
độ :

- Mà, mà trong 'số đó' có Th
Thúy không anh ?

- Có, có ... có cô, cô Vân v
vội tám người nữa.

Tôi nhảy lên ôm chần lấy Diệp :

- sướng quá, tao 'thuyết' rồi
mày ợ - Quay sang anh Trưởng lớp
- đi liên bây giờ sao anh ?

- Không, lát nữa vào học sẽ
có giấy gọi.

- Anh gọi hay ai gọi ?

- Phòng giám thị gọi

- Anh, anh, anh làm ơn nói h
họ gọi sớm sớm nghe, gọi trước kh
khi thầy kêu trả bài đó.

Anh Trưởng lớp cười, chỉ chỉ
vào tôi :

- Hà, hà, điệu này chắc cô k
không thuộc bài quá ...

12. A2 PHAN-CHU-TRINH

Cả bọn cùng cười, tôi đỏ mặt cái :

- Tại hôm qua kẹt kẹt người ta học hông được chứ bộ ...

- Nó kẹt đi bắt phở đó anh,

- Xì, nó nói đố đó anh, đừng nghe nó.

Đang cãi vã thì chuông reo, chúng tôi ùa vào lớp, trời mưa nên khỏi xuống sấp hàng.

Giáo-sư vào chúng tôi ngồi im thin thít ông cho điểm danh lại rồi cầm phấn ra bảng để bài mới, tôi thở ra khoan khoái, viết được một hai dòng, ông bỗng quay lại :

- à, tuần trước thầy có dặn là hôm nay dò bài phải không ?

Nhiều tiếng dạ nhỏ ở phía dãy bên kia, tôi tức giận quay sang Diệp.

- Máy 'ông nội' bên kia dễ ghét, lém như giới lém.

Diệp biết tôi câu lém, hần cười hì hì

- cười cái con khi

Diệp còn cười to hơn, hần khèo vạt tay Vân, lúc ấy đang l lém nhăm òn lại bài

- Này, còn Thúy nó đang câu lém đấy.

Tôi thúc cùi chỏ vào sườn h hần, hần òm bụng nhăn nhó :

- Ui da ... đó .. con ... ở dưới với ....

Nhìn nét mặt nhăn nhó của Đ Diệp, Vân cười hắc hắc, nhưng tôi thì không cười nổi vì thấy đã mở sớ ra, một vài anh con trai bị gọi lên, tôi bấu môi :

- xì, đáng kiếp.

Diệp che miệng cười bên tôi ông Thầy đang gọi tới văn T, tôi run run lo lắng.

- Lê thị ... Minh ... Minh Tú.

Nhờ Tú mau mắn òm vở lên, có lẽ nó thuộc bài, tôi nghĩ vậy còn 2 đứa nước lã đến tên tôi. Tú đã được h i bài xong, nó òm vở xuống, mỉm cười :

- mười chín ruồi này ơi.

Nhìn ngón tay ông dò dò, tôi xam cá mặt lại, bỗng có chú bé v vào đưa cái giấy nhỏ màu vàng - giấy gọi - tôi mừng hũa kêu khẽ, nhòm nhòm người lên, thích thú nhìn thầy chờ đợi - ông nhướng mày đọc :

- Trưởng lớp, xuống văn-ph phòng.

Tôi thót bụng lại, quả tim tôi nhảy thình thịch

- Thầy gọi đến tên Bích-Th Thủy - Thôi chết rồi, tự nhiên ông gọi tên con Thủy, đang lẽ M Minh-Tú, đến Vi-Trần rồi mới đến Bích-Thủy chứ, tôi còn run hơn làm sao đây ? chợt nhớ tới ông Địa ở nhà mà má tôi thờ và hay khẩn nguyện mỗi khi có chuyện gì

gi cần - tôi làm nhân cầu khẩn, không tin tưởng mấy, nhưng lỡ nói được thì sao :

- Lạy Ông Địa, Ông Địa có... có linh thiêng, xin... xin phò hộ cho... cho tui được niền trả bài kỳ này... Trần lạy ngàn lạy Ông Địa, ... tui... tui sẽ cúng Ông Địa... ơ... ơ... cúng Ông Địa nài chuỗi...!

Tôi cố gắng đọc thật nhỏ, nhưng không biết sao Diệp và Văn vẫn nghe được, hấn chột vào Văn, 2 đứa che miệng cười khúc khích, tôi cảm thấy, nhưng đang sợ hãi quá nên tạm quên chúng nó - con Thủy đã về cho ngồi, trời ơi anh Trương lớp đi là lâu vậy... Ông Thầy lại đưa tay dò dò :

- Hoàng thị... Mỹ... Mỹ gì đây...?

Mấy anh con trai ở bàn đầu bên kia nhìn tôi khẽ nhúc :

- Mỹ Thủy đó Thầy.

Tôi thốt một cái, lụp chụp đứng dậy, tay run run tìm cuốn vở, thì may mắn làm sao, ngoài cửa, anh Trương lớp bước vào nói nhỏ với Thầy cái gì đó, Thầy gục gục đầu, sắc mặt tôi từ màu xám ngợt đang dần dần trở lại trạng thái bình thường, anh Trương lớp bước lên bục gỗ :

- Máy chỉ có tên sau đây, ôn sách vở xuống phòng giám thị có việc cần.

Tôi không chờ anh đọc đến

tên mình nữa, thu xếp sách vở thật gọn, đứng lên kéo nhỏ Văn

- 'Cháu' này.

Diệp nói với theo :

- Ê ! Đỉnh 'lấn' hả, lên đi đọc bài đã rồi đi này.

Tôi lượn hấn một cái, gạt c đầu chào Thầy rồi thoăn thoắt bước đi, có lẽ vì quá mừng, tôi lúng ta lúng túng vấp vào chân của một anh con trai ngồi ở bàn đầu, anh con trai ốm nhom, cao l lêu nghêu mà chúng tôi vẫn biết là 'lực-sĩ của hàng trăm tre Việt Nam', hấn làm bộ hét lên, nhẩn n nhỏ kêu đau làm cả lớp cười vang tôi đỏ hồng mặt, thấy nóng ở hai tai. Ra khỏi lớp, tôi còn nghe giọng eo eo của cái ông 'lực-sĩ'

- Đi đâu mà vội mà vàng, mà đụng vào bàn, mà vấp phải chân... ơ... ơ... tui!

- Đồ quý - tôi rúc thẩn.

Vừa xuống thang lầu, Văn v vừa chấp hai tay trước ngực vĩa lia lia, vừa lén nhìn đọc :

- ... lạy Ông Địa... Ông Địa có linh thiêng... xin... xin... xin...

Tôi thụi vào lưng hấn một cái rõ đau, làm hấn loạng choạng suýt té, nhưng hấn vẫn cười ngật ngheo, tôi giận dãi

- Máy còn ngọc tào nữa, tào nghĩ chơi máy à!

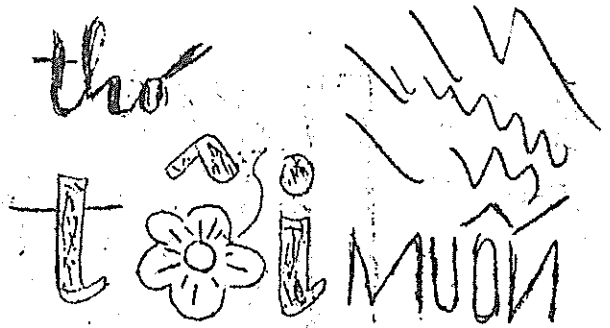
- Ấy ậy, đùa chút chơi mà c

em bé, ngoi cái mặt mày kia ... n
nhấn nhó như cái bôn h đa nhưng n
nước - xê quá.

Trời kang mưa lâu râm, thuở
thường nay tôi vẫn ghét mưa, nh
nhưng hôm nay tôi thấy thính th
thích, những sợi mưa đan vào nhau
trông đê thương đên tẻ. Tôi mặc
áo manteau vào, bấn nút chiếc dù
tự động và kéo tay Vân. Chúng t
tôi cùng bước xuống thên, hương
về phòng Giám-thị ..../-

. HOANG-THAI-TY .

Handwritten scribbles and signatures.

Tôi muốn em là nhánh cỏ tơ,
Đê tôi đan dệt những vần thơ,
Đê tôi cột chặt tình hai đứa
Đừng có bao giờ xa cách cơ.

Tôi muốn em là chiếc áo thôi
Luôn luôn ôm trọn mỗi tình tôi
Chẳng có bao giờ chia cách cả
Chẳng có bao giờ phai chia đôi

Tôi muốn tôi là chiếc kính soi,
Đê trên bàn học sáng em coi
Hình bóng em nằm trong đáy mắt
Hình bóng em nằm trong tim tôi.

☆ TRINH-GIANG

*Người ta dùng lửa để thiêu vàng
lấy vàng để thiêu đàn bà và
dùng đàn bà để thiêu đàn ông*
CHILON

KỶ NIỆM LÒNG

Phượng vẫn thích ngồi đây, nơi khung cửa sổ này vào những buổi chiều xán, để Phượng được ngắm nhìn từng hạt mưa lòng lạnh như thủy tinh, đang thì thầm kể chuyện bên nhau nãy rồi cô đơn đi tìm đời sống ở trong Phượng khi bắt chợt Phượng nhớ về người bạn gái đã quá xa ngút ngàn thương nhớ.

Thảo ! Phượng gọi khẽ tên bạn Phượng trong cơn mưa, lặng lẽ hòa lẫn tiếng mưa rơi nhẹ nhấc chập Ph Phượng, còn nhớ mãi ngày đầu quen nhau của một buổi chiều ten trường trời đổ vội cơn mưa của một bên này và người bên kia khung cửa sổ khi ánh nắng chiều vụt tắt sau đám mây dày dặt màu lam - Buổi chiều ấy làm sao Phượng có thể quên được khi Phượng vừa bắt gặp trong đôi mắt Thảo một nỗi thương yêu, trĩu nặng có từ kiếp nào được sống đây trong Phượng, khi Phượng nhìn thấy Thảo với dáng điệu cơeo khấp nấp đứng trú mưa ngoài hiên lớp học - Mãi tức Thảo xoa ngang vai (còn) đánh lên tóc như mưa lạnh mưa bụi đã vô tình rơi vội. 'Thảo lạnh và lạnh lẽo phải không?' Ph

Phượng tự đặt cho mình câu hỏi thật ngỡ ngàng, Phượng khẽ rùng mình như chính Phượng nhận lấy cái lạnh truyền vào từng mạch máu - Phượng nhìn thật lâu và bất chợt hai ánh mắt giao nhau nở nụ hồng cho ngày đầu gặp gỡ.

Nhưng bây giờ thì Thảo đã xa Phượng vĩnh viễn Phượng cố níu kéo giữ Thảo lại bằng những giọt mưa buồn thì cũng đã vượt khỏi tầm tay học trò của Phượng, ngọn an ủi cuối cùng của Phượng ngày từ biệt Thảo không ngoài chữ 'định mệnh'.

Để rồi từng buổi chiều tiếp nối đi qua Thảo không bao giờ đến với Phượng nữa. Hai mái đầu xanh cùng quện lấy nhau quấn quít bên nhau trên lối mòn quen thuộc khi cắp sách đến trường, con đường mang thật nhiều kỷ niệm, hàng cây cao vút nghiêng mình chào đón những nụ cười chân thật của hai đứa đưa nhặt lá vàng rơi trong sân trường ép vào lòng trang vở những kỷ niệm ngập ngừng nhớ.

Rồi một ngày, buổi chiều xán từng hạt bụi mưa, bay qua khung cửa sổ làm động đậy đôi ni Phượng

dâng lên màu mắt tím. Tiếng mưa rơi như gáo, thớt gõ nhần tâu tũ, tung trời sau rơi rụng xốt xa nhỏ về Thảo để thương của Phương.

Rồi một ngày cũng sẽ vớ tan, buổi học cuối tuần chiều nay buồn tẻ và lạnh nhạt với Phương quá, mà một tuần lễ chầm chậm trôi qua, mà một tuần lễ kéo dài ưu tũ, nhưng nhờ đến với Phương khi mà từng buổi học ra về, không còn Thảo cùng Phương đi bước từng tầng, hay những buổi chiều ngồi chờ nơi phòng khách để cùng nhau (sánh bước) xuống phố, chờ nhau thương mến nhẹ nhàng ru hồn Phương đi vào thế giới của đèn, mơ hồ của vạn loại hoa hồng ngọt ngào đọng mãi trong Phương.

Hạt sương vừa đọng trên những chiếc lá, nếu rụng mạnh nó sẽ vớ tan, nhưng Phương và Thảo cả hai đều gìn giữ, nâng niu để cùng lơ đãng nhìn mây trời lênh đênh giữa nền trời sắp phai xa nhau còn vương lại.

Lặng sao Phương quên được những gì của Phương và Thảo đã tạo ra, tất cả đều nung nấu trong Phương. Xin một lần của buổi học này Phương được suy tư nhớ về Thảo để Phương gửi đến lời gió vi vu thật nhẹ nhàng, gửi thắm đi vào từng mạch máu để Phương nghe hồn mình xạo xuyên và băng quơ cùng ý nghĩ vãn vơ. Nhưng chợt nhìn cười với đánh tan ý nghĩ nhớ hồ khi thì thấy mình hay nhớ nặng viên vòn.

Mùa mưa ngày nào còn sống mãi trong Phương. Bảy giờ mùa mưa ngày nào lại đến và bên khung cửa sổ của một buổi chiều trời đỏ vội cơn mưa vẫn triển miên chảy mãi giông suối ngọt t trong Phương.

Mùa Đông 73

VIẾT-HÙNG

C I Y Ê N R U N G R I N

Tặng những kẻ sợ 'MA...'

Gió cứ thổi ào ào như muốn nhỏ tung căn nhà, tiếng cửa kính đập nghe loang xoang như muốn be thềm tiếng nhỏ giọt tí tách xuống sân nhà (nhà tôi xây từ đời Tây nên cũ quá, mùa mưa bị dột) làm tôi đứng tim, nơi da gà c cùng mình. Cha là số như vậy: n nhà tôi nằm trên 1 ngọn đ đồi hiu quạnh biệt danh là 'Đỉnh gió hú' (nghe rừng rợn quá), lại gặp thằng tôi tuổi con Sư tử mà yếu tim, nhất hất à. Nói hông phải nói chứ thằng tôi sợ ma một cây đó. Nói mấy bố đừng cười, ch chứ rằng thằng tôi lớn chảng, ng ngông cái đầu mà sợ ma như con n nít. Ấy ấ! Đứng gười, tại tôi quan niệm 'nhất quỷ nhì ma thứ b ba thằng này' thôi thì 'tránh v voi đầu xấu mặt nào' phải hông m mấy bố? Và lại biết, đầu đời khi mình 'đi đêm' lại chả gặp anh th thanh ra kính trọng, lẽ phép một chút cũng đâu có lỗ là gì. Thằng tôi không phạm đời việc có người cho là đời này làm gì có ma nhưng cũng đâu ai cấm mình phải dựng t tề gây khi nửa đêm có chuyện ra sờ, lúc đi đồ nhà cứ tương tượng

như có ai đi theo sau lưng, mấy bố đừng ý không? Thằng tôi ví dụ cho mấy bố xem, gia thư bị giờ này bố đương ngồi học cạnh cửa sổ trong một đêm mưa tầm tã thỉnh thoảng cửa đóng lại cái 'Rầm' hay có con mèo đen nhảy d dồ cái 'Rột' đó các bạn hông g giật mình la hoảng. Biết đâu ma đưa một tí mà mấy bố hông biết thì sao? Hay đêm khuya đang ng ngủ giật mình thức dậy thấy một đống lù lù với cặp mắt lửa đỏ t thì thằng tôi dám cá là mấy bố cũng hết ngủ được, đắp mền kín mít phải hông? Hay nhà bố nào có thang gác bằng gỗ, đêm khuya đang ngồi nhà dưới tung vạt vạt, đang thả hồn trong giấc mộng n nào xương, nào té bao, nào nô... mà nghe 'két ... ét ... ét...' rồi nghe 'kịch ... kịch..' như t tiếng ai bước xuống trong khi c cả nhà ngủ lâu rồi thì làm sao mấy bố bình tâm mà tụng kinh t tiếp được, chắc nửa muốn đọc to lên át tiếng chân bước nửa muốn im lặng nghe động tĩnh mà đôi c chân thì cứ đánh nhịp mau, răng đánh bố cạp trong lúc trời hạn

hắn mới chết chứ. Không lên tiếng
họ động dậy gì hết, tiếng chân v
vạn cứ tung bước tung bước theo c
chuyện động đậy với gia tộc bằng
O ... Thôi rồi, gần tới cửa phòng
rồi, muốn chạy qua kêu mấy đứa em
đạp mà sao chân cứ riu lại, lười
đờ ra rồi bỗng nhiên đến ban học
phút tất, nhà đèn chơi quái ác nh
nhăm giờ phút trọng đại mà lại c
cúp điện. Cửa phòng lại quên đóng
nửa. Chắc mấy bố chỉ cầu mong sạo
chợ 'nó' đừng thấy mình thì 'phé'
phải hông mấy bố? 'Rột ... rột ...
.. rột' tiếng cửa mở ra và cặp m
mắt xanh lè tiến vào phòng, đến b
bỗng nhiên phút sáng lên và mấy b
bố chỉ kịp thấy dung nhan con ma,
là con mẹ Mino đang ngậm ống chỉ
bằng gỗ của bà già rồi té cái rạn
xiu luôn. Có bố nào bị trường hợp
này chưa? Chắc cũng có nhưng kết
qua thì chỉ có mấy cô mới xiu th
thôi chứ. tụi con trai như thằng t
tụi tuy sự dzậy chứ cũng chỉ 'teo'
một chút thôi hà. Thôi thì nói gì
chứ thì chuyện ma thì thằng tụi s
sưu tầm nhiều lắm: ma le, ma chó,
ma cà rồng, ma đá, mamon và cả ma
.... femme nữa, nhưng mà thôi chứ
nói ra thì mấy bố cho tụi sạo vì
ai đời sợ ma mà đi sưu tầm chuyện
ma bao giờ. Vậy thì để gian bót c
con đầu tìm hỏi này, thằng tuikin
kể cho mấy bố một câu chuyện nắn,
vui như say 'Một bác thợ hót tóc
nộ thích kể chuyện ma lắm, một hôm
gặp ông khách vào hót mà ông này
cũng sợ ma (cố thằng tụi) thì bác

thợ vừa làm việc vừa kể về ma cà
rồng, ông khách nghe chịu hổng n
nội, la lên: 'thôi đi bác, đừng
kể nữa tui dựng tóc gáy lên hết
bây giờ!' bác thợ cười đáp 'Áy
ây! Thế mới dễ hót chứ!' Sao?
Mấy bố đã hết sợ, hoàn hồn chưa?
Bây giờ thằng tụi xin kể hầu mấy
bố một chuyện nữa mà chuyện này
quái đản lạ lùng lắm mấy bố ơi.
Chuyện xảy ra bên nước Anh, một
quốc-gia nói tiếng nhiều ma nhất
thế-giới. Như thế này đây:

'Một anh chàng nhà văn ngh
nghèo định làm một thiên tiểu th
thuyết thật đặc biệt về ma quỷ,
anh ta thu xếp hành lý và sớt tiền
nhỏ dành dụm được dẫn cô vợ xinh
đẹp đi muốn một toà lâu đài cổ đ
để mong có những tài liệu sống t
thực để hoàn thành tiểu tiểu th
thuyết. Thoạt nhìn vào toà nhà
ai cũng rung mình vì những bức t
trường mộc đẹp rêu phong ban đây
thêm những cửa kính mờ bị vỡ như
bao phủ một lớp huyền thoại nào
đó vậy. Xung quanh toà nhà là kh
khu rừng thẳm bao bọc nên ánh s
sáng mặt trời ít khi lọt vào tr
trong nhà. Hai vợ chồng ngủ trên
chiếc giường mà ông quan gia ch
biết rằng nơi đó mười năm về tr
trước ông bà bá tước chủ cũ của
ông đã bị bọn cướp lên vào cất c
có lúc đang ngủ say. Anh chàng n
nhà văn đã bám gan đi thăm toà n
nhà vào giữa khuya, vào những căn
phòng bí mật để lấy hứng viết. S
Sau gần hai tháng sống trong tầu

tối vì đốt bằng đèn cây, thiên t
 tiêu thuyết đã thành hình, chỉ c
 còn cái bia là phải vẽ cho thật,
 anh chàng đã tương tượng, nắn óc
 vẽ một khuôn mặt qui quái rồi cắt
 vào tu chờ ngày đi gặp nhà xuất
 bản. Anh chàng có ngờ đâu cô vợ
 trẻ của anh đã âm mưu với tên t
 tình nhân (mối yêu nhau từ khi đ
 đến ở toà lâu đài) để giết anh t
 ta. Cô vợ lựa lúc chồng mình đi
 vắng, lục tủ lấy cái bia khuôn m
 mặt ra. Rồi định nện đá tới hai
 đêm sau vào lúc trời giông tố v
 và thì chàng nhà văn nhe tiếng
 động ngoài hành lang, chạy rồn
 theo hành lang và đến trước một
 căn phòng bị một chướng ngại vật
 chặn, chờ rình kẻ lấy ra tiếng động ở
 trong phòng này anh chàng tổng c
 của vào, sẵn hộp quet anh chàng
 bắt một diện lớn thì hình ảnh đ
 đầu tiên là một xác người treo l
 lưng lưng trên xà nhà có khuôn m
 mặt y như khuôn mặt trên cái bia
 tiêu thuyết của anh. Qua kính h
 phòng, anh chàng ngã xuống chết
 thônkip trời! Cửa phòng đóng
 lại, một vòng xích khoá lại ròn
 rạng xen lẫn tiếng cười của đôi
 tình nhân trẻ. Sau khi thu dọn h
 hành lý lần nữa, cô gái theo tình
 nhân đi qua vùng khác sinh sống.
 Sau một thời gian, sự nhớ đến t
 tập ban thảo của người chồng qu
 cố, cô gái hỏi tình nhân đảml
 đến lấy vì gần đến hạn muốn nhà
 chăm dứt. Rồi cùng vào l địa m
 gió âm u, hai người đến toà lâu

đài, vào lục lọt hoài không thấy,
 anh tình nhân ra xe lấy thêm đ
 cây khi trở vào thì anh thấy c
 gái nửa sống, suốt trên giường n, u,
 anh tình nhân tát tát chạy lại thì
 hơi ôi, nạn tạ đã chết xác còn n
 nóng và trên cổ còn hàn những ngón
 tay nhọn hoắt. Bất dấy, anh chạy
 như bay ra cửa nhưng vừa đến hành
 lang thì một bàn tay xém ngắt ch
 anh lại, sung sốt và kinh hoàng, v
 vô cùng khi đối diện với anh tình
 nhân là khuôn mặt còn lại xương đ
 da nhẵn nhụi của chàng văn-sĩ, cặp
 mắt ngầu đỏ và đôi tay thì sần s
 sùi gồm ghềnh, trong đôi mắt to
 ra những tia lửa hận thù như muốn
 ăn tươi nuốt sống anh tình nhân.
 Anh ta như là người đi, không ch
 chống cự khi đôi tay của 'con qu
 trước mặt từ từ tiến lên có anh
 ta và xiết chặt như 2 ngón k
 đến khi anh ta tắt thở. Sáng hôm
 sau, có người thấy toà lâu đài c
 cửa mở toang, và trong đó có mùi
 tử thi hắc ra liền báo nhà chức t
 trách. Sau khi điều tra, khám n
 nghiệm 2 xác chết thì thấy rằng n
 những ngón tay trên cổ 2 người kh
 không như người thường vì không c
 có đường vân và không ai hiểu đ
 được nếu không để ý đến chi tiết
 nhỏ nhặt : trên tay anh tình nhân
 có các chiếc chìa khoá mở xích c
 phòng bị mặt và cửa phòng đã r
 mở. /-

KỶ-THƯỜNG
 Mùa đông 1973

ĐOÁN

NGƯỜI

QUA

CỬ CHỈ?

???

Song song với những máy móc tân tiến để khám phá sự nói dối, tìm hiểu cá tính của một người. Người ta có thể nhìn với vóc dáng, cử chỉ để phán đoán người một cách gần như chính xác. Có nghĩa là không hoàn toàn đúng với sự thật.

Như hằng ngày, các bạn vẫn thường bắt tay nhau, nếu bạn gặp một người mà họ bắt tay một cách cương quyết, nhanh chóng độ là kẻ bịp đời, len lỏi. Nếu anh ta chỉ đưa tay và chờ bạn nắm lấy lại là kẻ ích kỷ số 1. Nếu là người cầm tay bạn như không muốn thả, và rung rung cả cánh tay đó là người đa cảm, dễ bị lợi dụng. Với 1 diện giả, trong lúc nói chuyện: múa may tay chân, tay hay cắt thẳng ngang vai là người có biệt tài, lại là gian hùng điển hình là Hitler.

Với khuôn mặt cho ta thấy rõ tâm trạng của một người. Khi có chuyện vui thì cái miệng luôn luôn chum chím, nhum nhum cười, trái lại khi có chuyện buồn khổ, cái mặt người đó hâu như kéo dài r ra, luôn luôn nhìn xuống. Với người hút thuốc, hãy để ý khi bạn gặp một người vừa nói, mắt vừa theo làn khói, nguy hiểm đấy, đó là người thâm độc. Những người hút thuốc bằng ống pipe phần đông là những người tự thấy mình quan trọng, muốn mọi người để ý đến mình, rất muốn lấy lệ trước đàn ông, nhưng là người t thương tránh nhiệm vụ khó khăn.

Với những điều trên, chắc chắn các bạn đã một lần làm nhà tượng số bói đấy vì chúng ta thường bắt gặp trong đời sống hằng ngày này. Người ta thường nói dối nhất là cửa sổ của tâm hồn, cũng không ngoa bao nhiêu. Trường hợp bạn m

Để I chiêm tinh gia
bố s: Ông táng THÉN
biên - khảo

muốn xin lỗi điều gì với người p
phụ nữ, và được trả lại với nước
con mắt, chỉ ngoảnh lại nữa mặt
như thế thì bạn hãy thôi nói, vì
bạn có nói bao nhiêu thì người c
cũng nghĩ ngờ thêm mà thôi. Nhưng
trái lại nếu bạn gặp một cô kinh
xảo nào đó, muốn tán tỉnh, hãy
xin số điện thoại, hãy học lớp n
nào trường nào vì muốn đưa về nh
nhà kẻo sợ lạc, nếu cô ta hãy ha
hãy con mắt và nơ nột nụ cười, đ
đó là lúc cô ta ưng thuận rồi đ
đấy, hãy thưa thẳng xông lên để
chiếm cảm tình. Với những người
muốn nói về ai đó, thì trong câu
chuyện nào họ cũng khoe loa để
lại câu chuyện về người đó như a
anh chàng ta kết nặng với anh v
Và anh chàng ta cũng rất muốn ng
nghe những câu chuyện nào m liên
quan đến nàng vậy.

Bạn muốn biết người em của
bạn có nói dối, gian lận hay kh
không? Hãy nhìn ngay vào mắt củ
của cậu em, nếu có nói dối, hay
gian lận, cậu ta sẽ bối rối, khô
không nhìn bạn hay xanh máu
mặt.

Nếu bạn hỏi tới tấp, chươ
của bạn lấy tay quạt ngang m
động thì chính cậu ta là người
gian dối rồi.

Ngày nay, muốn tìm sự thật
bạn, người ta cho bạn vào một c
gài ghè, phía trước có một màn a
th, nếu bạn nói sai sự thật, sẽ

có những làn sóng rung rung, khô
không ngay thẳng, đến chừng bạn
hết đường nói dối làn sóng sẽ nã
nằm ngang ngay hàng, hoặc là ng
người ta đo nhịp độ hô hấp, hay
áp suất máu, nếu áp suất tăng lê
lên, nhịp độ hô hấp cũng lúc cần
càng nhanh thì người biết bạn nói
dối ngay.

Trong nghệ thuật đoán người
qua cử chỉ, phải mất một thời gia
gian khá lâu, phải cần nhiều ki
kinh nghiệm. Nếu bạn muốn trở th
thành nhà tương số đại tài, hãy đ
đưa ra vài mươi năm học hỏi, để c
có thể ra đường đoán mò người ta
mà không sai bao nhiêu.

HẢI-DANG-THÊM

RAO VẶT

Có ai qua đảo không
bình yên, tình duyên
rắc rối, thu cũ làm
đàn, xin mời đến nhà
lò sứ: hải-dang-thêm
cam đoan sẽ hải-
lông)

Trang 44

điệu nhạc trên

Anh có nghe?

Trên bầu trời xanh, cơn bão² gió²

Có phần lúc có gấm màn¹ nó,

Có đài bác xe năng¹ tại.

Giếng¹ sũng¹ li¹ em¹ thanh¹ quốc² gia² đi¹ chơ

Cháy¹ người¹ quốc¹ ngữ,

một¹ mẹ¹ già, hay¹ một¹ đứa¹ con¹ thơ,

Giếng¹ thét¹ hai² tung¹ hay¹ ni¹ non¹ rên¹ dứt¹.

Người¹ thiếu¹ phụ¹ quốc¹ lên¹ xác¹ chông¹ nước² nó²

Giếng¹ mạt¹ nghìn¹ ngao,

hay¹ giếng¹ lạc¹ loài¹ thối¹ rnh¹.

Điệu¹ nhạc¹ này¹ xin¹ hỏi² vì¹ đâu?

hàng¹ đêm¹ trong¹ ánh¹ mắt¹ vông¹ cầu,

sao¹ điệu¹ nhạc¹ vẫn¹ còn¹ ru¹ mãi?

sao¹ vẫn¹ còn¹ chát¹ chưa¹ am¹ thanh?

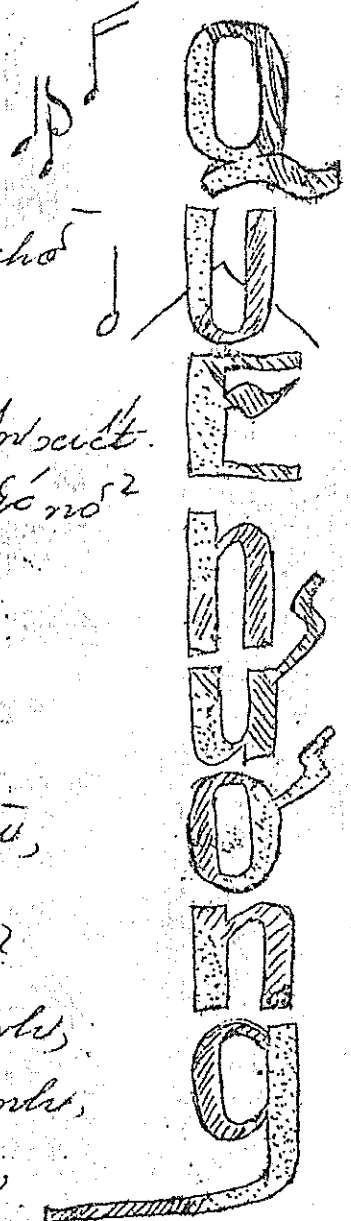
Đi¹ đứng¹ đờ¹² lời¹² tại¹ chiến¹-tranh,

mà¹ hãy¹ nhận¹ như¹ một¹ lời² hỏi¹ tan¹,

thích¹ chen¹ vết¹ thích¹ g¹ thú¹ h¹,

đé¹² vừa¹ lòng¹ mới¹ lời¹ n¹ công¹ t¹.

An Trường

WAKUWA'ETIAU

MUON NOI

Chợ An Trường

Cho muon noi,

Cho đến dái thời mưc nđ.

Cho tui hơu đung có vay quan h

Cho que hường thời ngút lưá chiem tranh,

vã năng cãm sẽ ngay trã v d em l anh.

Cho muon noi,

Cho dãn mĩh thời tang tọc,

Wai dàu can h thời chit giai khim tang.

Cho que hường ray bót diêu tãu.

Cho con trai me đ đing bao gi đ nãm suong

đe mai này đ đing xó nhac sãu thuong.

PHAN CHAU TRINH 12A2

Tôi muốn nói,
 Cho cuộc đời đứng cá đũa chèo,
 Cho hương thơm áo đời nồng liền,
 Đứng song trên mái xuống đòng bao rượt thịt,
 Đứng vui chơi trong tiếng nhạc cảm thêu,
 Mãi phải sống cho tình nhân loại.

Tôi muốn nói,
 Cho tình yêu thể hiện,
 Cho tình thương tràn ngập vô biên,
 Cho con người tình giác có miền,
 Cho niềm vui rứa sang mắt mẹ hiền,
 Và nơi mẹ nở nụ cười mãi nguyên.

Phụ-Định

Tôi rời Đàng nói chốt buồn trong thoi ánh chớp
 Đêm không trăng lộng với với nơi sau,
 Muốn tỏ bày cung ai đó đời cầu,
 Sao không nói để cho sương phủ mặt
 Ở đời tôi nụ cười giờ đã tắt,
 Ai cho tôi xin lại một nụ cười,
 Vàng, một nụ cười đời, một nụ cười,
 Mãi ấm lòng tôi suốt đời nhân loại.

Hết bài trong 14

KHO BẠN

Nhớ ai là một đêm dài,
 Nhớ hương ai nước nỡ nhớ hoài sầu ai,
 Đêm thao thức,
 Lòng rạo rức
 Đêm nay nhớ bạn
 Lòng này héo hắt
 Nhớ bạn lòng không viết nên lời
 Nhớ bạn lòng như bóng bởi hơi than canh.
 Lê Văn Tân.

Từ biệt

Nói nửa đi em nơi nửa đi,
 Nói lời từ biệt để chia ly
 Nơi kia mới người đi nơi ngã
 Để nơi đây em gặp lại làm chi
 Nguyễn Tiên Dung

10/10

TH: N.N.T.P.

Nơi đó có tôi sinh ra và lớn lên
Có bà mẹ già, với gương mặt thâm quầng,
với nụ cười theo hắt đang tựa
của người ^{trông} con trai ra đi từ dạo đó
Có người vợ hiền ấm con thơ chờ
mong chồng trở lại
Có vãnh khăn xô quấn phủ với vãi
trên đầu những trẻ thơ vô tội
Có hăm chông vũ teta sáng ngời
Có năm mô người anh em, vừa
gục ngã hồn qua
Có những người bạn đồng minh thân
mến của tôi...
Có những kẻ xứng danh với mỹ từ
hào quang
đang reo mừng dự tiệc băng
xác người dân Việt bằng máu
đỏ của người da vàng mũi tẹt mền yếm.

Giới thiệu cho giới

NGA²RE

Tim đập mạnh lòng run run muôn thuở
Thần băng quở trong về mặt thớ ở
Thử đã trao nên ai dạ hững hờ
Tim đập mạnh lòng run run muôn thuở

Ta sống mãi những niềm thương nhớ nhỏ
Ta yêu em những ngại chảng tỏ tình
Vãi em ta nào có chi bình sinh
Ta sống mãi những niềm thương nhớ nhỏ

Viết cho em ta kết thành giông Lê
Kể Lê cho nhiều em hiểu lòng chảng
Tích ý gói vào giấy trắng mực xanh
Viết cho em ta kết thành giông Lê

Tôi là kẻ yêu đường những nhứt nhứt
Viết thư tình rờ rứt chảng dám trao
Trao đi rồi lòng dạ thấy nao nao
Tôi là kẻ yêu đường những nhứt nhứt

Tết p.

Trang

TINH XUÂN

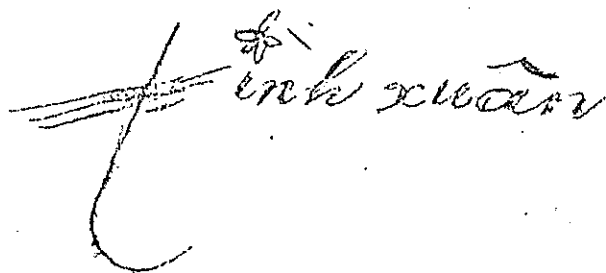
Đạo ấy ...
Trời vào xuân êm êm
Nắng xuân rải lên thêm
Sưởi ấm lòng cô quanh
Chim xuân từ từ tung đôi cánh
Chơi xuân vườn nắng đầy xanh xuân
Hoa xuân khai như nụ cười mùa xuân
Và biển xuân về luôn viêng xuân
Ôi! mùa xuân đẹp lắm
Xinh xinh như một nắng đầu
... Rồi chúng mình quên nhau
Tóc em

Rũ xanh bờ vai nắng
Mãi em
Tổ ấm sắc hồng

môi em
Hoa xuân cũ chum chim
Ngai nguyệt anh đàm với trăng
Và đây mặt em
Là cả một dòng sông
mã anh muôn vời dòng tình từ
Lặng tâm tử sao nghe lòng nghẹn
Tim rộn ràng rung rung nhẹ tiếng tơ
Rồi không đâu ta ngày nguyệt say mê
Tình xuân đây còn ở ai đó

. PHAI .

 Anh Xuân

 X *Viết xong*

 a

 a

 H

 X

 a

 o

những

NGAM NGUY

Buổi chiều gió thật lạnh, cơn phồng
 động kín, em ngồi dưới chân trên giường
 mỗi một, chung quanh đây đây bóng tối. Tiếng
 hát nồng nàn Thái-Thanh chợt đến làm
 vỡ tan khoảng không gian tĩnh lặng.
 .. Thế là hết ngày sinh nhật lẻ trôi
 qua, không một ai hay biết ngoài em và q
 duyên nhất kỷ. Có một cái gì thật xót xa
 khi nghĩ đến. Có phải em bắt đầu làm ng
 người lớn từ hôm gặp người không nhỉ ? C
 Chao ơi em đã đánh mất trái tim, đã bước
 sâu vào bụi hồng gai góc mà cứ ngỡ đó là
 những thân tình thành thiện, để rồi em l
 lạc hẳn đường về ... Tội nghiệp em chỉ l
 là con chim non chưa rạ khỏi chiếc lồng
 rạn, buộc, vẫn còn bé ở giữa bức tường đ
 dày cộm đục, không ai nói rằng em đã lớn
 ca. 17 tuổi đã lớn chưa n, ười nhỉ! ....
 Nhưng bây giờ thì em đã mất tất cả ... c
 chẳng còn gì để níu kéo khi ngày hồng vội
 và rời xa, nên em mãi mãi vẫn lặng yên.

Thì thôi nhé, người thân mến, yêu t
 thương đã vượt khỏi tầm tay, kỷ niệm rồi
 cũng nhạt mờ, tay em bé quá làm sao em
 giữ được, còn gì không hở! có chăng là
 ngàn trùng xa cách người đã đi rồi.

Còn gì đâu nữa mà khóc với cười ...
 .....

LÊ-KHẮC TRẦN-THỤY

đi vắng

NGAY XANH

Tôi không ngờ hôm nay tôi đã 'trèo lên' được lớp 12, chả bù với hồi còn là 'sinh-viên năm th thứ I, đại học trường làng', việc học đại với tôi sao mà nó quá kh khó khăn? Tôi thường nghĩ chắc mình chỉ học được vài năm laphai 'zù'.

Tôi còn nhớ, ngày đầu tiên mà tôi đến đi học, mình thấy rất sung sướng, vui vẻ và hạnh d diện, thế mà lúc mẹ tôi ra về, t thì tôi muốn khóc ré lên và định chạy ra níu mẹ tôi lại. Ngồi tr trong lớp tôi thấy tận tay mình x xáo động: học là phải làm cái gì? Có dễ làm không? Đưa mắt n nhìn quanh lớp, đầu đầu tôi cũng thấy những đôi mắt ngơ ngác, có vẻ sợ sệt, chắc tụi nó cũng đang lo sợ như tôi. À quên, tôi chưa giới thiệu lớp tôi cho các bạn b biết: Lớp tôi chừng khoảng 60 n mấy đứa, đều là lũ nhóc con cá, có đứa nui còn chạy lông thong, đứa thì còn khọc trong lớp lại c còn có đứa 'cá an' đái 'bè' ngay trong lớp học. Tôi n hiếp cho ba cô giáo 'hơi già' của lớp tôi ng n, bài phạm sự hường, đến còn phải

kiếm luôn chức vụ của một người 'tổ gái': nào là để dành tụi nó nào là kiếm mũ, dép, sách vở cho chúng và còn phải dọn sạch sẽ tr trong phòng.

Thế là bắt đầu từ đó, sáng n nào tôi cũng bị mẹ tôi kêu dậy sớm, chứ không còn được ngủ đến 9-10 n mới thức. Tôi đâm ra 'ghét cay gh ghét đắng' sự học. Có nhiều khi n mẹ tôi kêu dậy, tôi giả bộ không nghe để cố gắng ngủ 'ràng' được chút nào hay chút ấy, nhưng hình như m mẹ tôi không hiểu gì tôi cả! Tôi không dậy là cây rơi trên tay bà tung hoành: 'Trớt, trớt' tức là tôi phải nhảy xuống giường, chạy đi rửa mặt. Còn khổ hơn nữa là đến lúc học bài, mẹ tôi cầm roi đứng chờ bên cạnh chờ tôi đọc sai một chữ là 'trớt' một cái. Thế mà sao tôi lại 'quá ngu' mới học đó là l lại quên mất. Nào những chữ a, b, c hay đ, ã chúng nó cứ quay cuồng tr trong đầu óc của tôi, làm tôi kh không nhớ và biết gì cả? Sao mà sự học nó khó như thế! Sao nó kh không dễ dàng như là chạy giồng, b bắn bi hay là u tữ, u mọi. Nó là lồ 'lồ' lồ 'lồ' hay là 'thả dĩa m

ma gia' chỉ đọc qua vài lần là t
tôi đã thuộc ngay.

Nhưng rồi dần dần tôi đã q
quen với sự học tôi cảm thấy th
thích thú nó. Sáng ngày không đợi
kêu là tôi đã dậy rồi và không c
cần phải 'hối lộ' cho tôi 'nền t
tỉ' thì tôi mới chịu đi học. Về
nhà là tự làm toán, học bài, kh
không cần lời nhắc nhở hay hăn d
đọc của cha mẹ tôi nữa.

Sự thành công và sung sướng
nhất của tôi trong việc học là n
ngày tôi thi đậu vào đệ thất vì
từ đây tôi đã là một 'ngôi sinh T
Trung Học'. Việc học tiếp diễn, c
cho đến nay tôi đã học đến lớp 12
để chuẩn bị bước vào một con đường
mới. Tôi tự hứa sẽ cố gắng học t
tập như những ngày còn bé để được
tuông lai tôi đẹp hơn.

NGUYỄN-TIẾN-DŨNG

Từ ngữ

Bạn tưởng tượng rằng bạn đi
trọng sa mạc và con khát đang h
hành hạ thân xác bạn. Ai có một
ly nước thì đòi giá bạn cũng chịu
có thể đòi ngay cả sinh mạng của
bạn nữa vì không có nước đó thì
đang nào cũng chết.

Bạn là lớn tiếng nước bạn v
viết nó trên cát và hãy nhìn chữ
N-U-O-C trên mặt cát. Nhưng chữ
đó có làm cho bạn hết khát không?
bạn lập đi lập lại cái thanh âm
'nước' như vậy có khỏi chết? ch
chắc chắn là không.

Tiếng 'nước' là 1 dấu hiệu ở
chúng ta tự đặt ra và cái âm th
thanh phát ra khi ta nói tiếng đó
cũng vậy, nó chỉ là 1 ước lệ giữa
chúng ta với nhau và những chữ n
nước chúng ta dùng để viết nó c
cũng chỉ là những ước lệ. Cái ch
chất lỏng làm ta khát đó hoàn t
toàn khác hẳn với những dấu hiệu
nước nó là 1 thực thể, nó là một
sự vật mà chữ 'nước' chỉ để biểu
tượng.

Từ ngữ là một sáng tạo của
loài người một sáng tạo kỹ diệu
nhưng cũng nguy hiểm tương ứng.
Nhờ có từ ngữ mà chúng ta có th
thể cư xử với nhau như những con

người lương thiện. Đôi khi như n
nhưng vì Thành nua. Nhưng cũng c
cố từ ngữ mà chúng ta có thể cu
xử tận ác hơn loài thú nua.

Nhiều nền văn minh đã nhận
thấy ảnh hưởng của từ ngữ tới đời
sống của xúc tâm hồn một cách sâu
sắc.

Thật vậy, những liên quan
giữa từ ngữ và kinh-nghiệm mà ch
chúng ta sẽ ngạc nhiên và nhận t
thấy rằng cảm xúc của chúng ta c
chẳng chít với l mớ nguyên nhân và
phụ trợ nhân tạo. Chúng ta có thể
tạm kể l vài từ ngữ mà phân đôn,
chúng ta học hỏi tới, n học tới hay
đọc tới là phát ra một phản ứng
cảm xúc mạnh như: cut là đồ ngu
đồ bạo, vui vẻ, hen nhất, con đi,
đang ra v.v...

Từ ngữ cũng có một khả năng
mạnh mẽ trong nhiều khía cạnh, n
nhiều trường hợp đối với nhiều n
người, một tiếng thốt ra l cách
nhẹ dạ có thể gây một vết thương
nặng như một viên đạn nung nóng.
Như một tên tặc điếm đã rờ ghĩa v
vào thà khó mà rút ra, trong lúc
một môi lo lắng bà mẹ bảo con tr
trai: 'con lúc nào cũng đau ốm'.
Nếu bạn tính đưa trẻ vui vẻ thì
không sao, trái lại nó sẽ có mặt
cảm và cũng có thể mắc cảm này q
ảnh hưởng đến năn, nó vào đời s
sống sau này. Một tình yêu giử
người với người có thể bị sứt mẻ
hay gây đở một cách đở đang cũng
chỉ vì lời nói.

Trái với tất cả những trường
hợp trên từ ngữ đã giúp nhiều nhà
chính trị thu phục được nhân tâm
và nhờ đó đưa họ đến thành công về
nhiều phương diện. Những bậc tu h
hành hay triết gia đã phổ biến đ
được tư tưởng đẹp của mình trong đ
đa số quần chúng.

Từ ngữ vốn dĩ nó đã mang sẵn
một giá trị phổ quát và cần thiết
cho mọi người nhưng nó có giúp ích
cho nhiều hay ít hoặc làm hại độn
ta cũng chỉ ở cách dụng ngữ của
ta.

Vậy chúng ta có thể kết luận
rằng: Từ ngữ là một tên đầy tớ đ
độc lực nhưng là một ông chủ tàn
nhân.

BUI-VAN-THINH

tiếng cười

HỒM QUÊ

(dấu ái về nhóm THUY)

Con gió thổi nhẹ làm cho sách vở của tôi tung ra bất chợt tôi chú ý đến tờ giấy hồng, cảm lên xem đó là tờ giấy nháp - kh không đúng hẳn, phải nói là 'th thông điệp tình ...' mà khi xưa chúng tôi thường chuyển tay nhau để viết những câu chuyện thật ngộ nghĩnh để chọc nhau cười trong khi buồn rầu. Bây giờ mảnh giấy này gọi lại cho tôi những kỷ-niệm xưa - những khuôn mặt đáng yêu của bạn bè - nhất là bốn đứa con gái: Bảo, Quỳnh, Mi, Vang, nơi tiên là hoàng nhất lớp hay phá thầy, chọc bạn, nhưng đôi khi cũng trầm lặng. Tôi còn nhớ vào một buổi chiều nào đó .... ở được nghỉ hai giờ đầu cả bọn nhao nhao thế là thoát nạn và kéo nhau đi 'ăn mừng'. Từng tốp đều có mục đích đi. Duy chỉ có Thụy Bảo là không vui, nh luôn luôn có một nét buồn thoáng trên mặt của đứa con gái 16 tuổi - một nét buồn không rõ vì nó chìm lặn giữa tiếng cười nói khắp lớp ...

- Thụy Bảo, mơ mộng gì đó -
Tiếng của Thụy Quỳnh lên cho cô

bé giật mình.

- O ... o ... đâu có.

Thụy My liền tấn công nhỏ

- Đâu có gì há! Đừng chối-Chàng ở đây mà Thụy Bảo gọi hồn nó rủa.

- Ê! nói nhỏ mi kéo chàng nghe được sao: Thụy Vang tiếp

- nghe thì càng tốt, có sao đâu! Thụy My đáp

- Thôi Thụy My đừng chọc nó nữa, sắp rọi lệ rơi đó. Bây giờ nước mắt của T. Bảo đã lưng trong 'chỉ còn một giọt là ly nước tràn' Chúng tôi đành chịu thua những giọt nước mắt ấy.

Thụy My nói

- Cho ta xin lỗi, giờ Thụy-Bảo có đi chơi với tụi ni không?

- Thôi! tụi mình ở lại đây lảo đi - Bảo nói không hiểu sao đứa nào cũng tán thành í-kiến ấy Thế là mục đi chơi tan theo mây khói - bây giờ trong lớp chỉ còn 4 đứa tôi và 5 nam sinh. Chắc là một 'group' như thế để phá nhau,

thường chia ra từng 'group' như thế để phá nhau, hiểu nhau có thể nói là gói tâm sự cùng nhau lớp học thật im lặng, im lặng hơn khi cả thầy giảng bài. Ở ngoài kia tiếng reo của thông, tiếng thì thầm của gió, hoà nắng say sưa ngủ trên những tàn phượng. Tất cả đều sống trong thế giới mộng mơ.

- Chà, tâm đầu í-hợp quá há - Tiếng của Thụy Vang đánh tan bầu không khí trầm buồn, làm cho sự ồn ào trở dậy... Thụy My nói :

- Ai tâm đầu í-hợp với ai nữa Thụy Vang.

- Thì nhỏ Bảo chứ còn ai nữa.

Thụy Quỳnh cũng thêm vào :

- Nhỏ Thụy Bảo rằng mới được chỗ.

- Thì tự nhiên Thụy Bảo đi rằng đây và chàng cũng đứng lên.

- Chà ! này giờ người ta nói chuyện với nhau mà mình không biết há !

- Mọi hồi nào sao ta không nghe.

Thụy My nói kèm theo cái nháy mắt 'rất ấm'.

- Bây không nghe người ta thường nói 'ngôn ngữ trong ánh mắt há'. Những kẻ liêu nhau thì thường nói chuyện bằng ánh mắt phải không Thụy Bảo.

Bây giờ Thụy Bảo mới lên t

tiếng kèm theo nụ cười rất có duyên.

- Đây không biết, người nào đã liêu thì biết vậy Thụy My chẳng thua gì :

- Thế thì Thụy Bảo cũng biết vậy.

- Tại sao ?

- Vì Thụy Bảo đang và được liêu đó.

Thụy Bảo lại e thẹn, mỗi lần như thế thì đôi má của Bảo lại hồng lên với nước da trắng ngần trông thật dễ thương.

- À ! ta hiểu vì sao nhỏ B Bảo buồn rồi.

Quyên khi nào cũng vậy, hay tìm tòi, hay phá phách nhưng nhỏ có tài làm cho mọi người vui. Cái buồn đến mấy đi nữa nhỏ cũng đánh đuổi nó đi, thay thế vào đó những gì hồn nhiên nhí nhảnh, vì vậy, chúng tôi đặt cho nó một cái tên thật đẹp, thật lãng mạn: 'con người của mùa xuân'.

- Sao, nói cho tụi ta nghe đi : Thụy Vang nói -

- Hay há, ngày qua nhỏ Bảo đi phố và gặp chàng ... 'úi...úi da, đau quá'.

- Máy chưa hoa cái miệng m máy chưa.

- Đây thấy sao nói vậy.

Thụy Vang đánh đá : 'Có cây mới có dây leo, có cột có kèo, m mới có đon tay'.

Thụy Quỳnh bắt chước Tùng-Lâm : hu, hu 'ta về, ta mệt mà t ta cho coi' hu.hu....

Thủy Mỹ nói - Sao lại má mày phải là 'eng' nó chứ.

Cả 4 đứa cười vang. Tiếng cười quện vào nhau và bay xa ...

x

x

x

... Tiếng chuông vào lớp kéo tôi về với thực tại, tôi giật mình đứng dậy ra ngoài sắp hàng, và đi như một kẻ mất hồn, khiến cho nhỏ bên cạnh phải la lên :

- Sao chiều ni nhớ Thủy Mỹ lại buồn vậy ta, chắc là nhớ 'fiu fiance' ha.

- Không, không ... không đâu Nhi, mày nghĩ lầm rồi đó. Và tôi im bặt ... Họ đâu có biết tôi đang nhớ đến những nhớ bợn thối iêu, những kỷ-niệm xưa, mỗi ngày nào tôi tụi nó còn đang đây cười nói huyên thuyên bây giờ mới đui lại một đờng ... Trên tay tôi vẫn còn tờ giấy, tôi vuốt lại cẩn thận và bỏ vào bọc mớ cặp nhẹ nhàng cho vào vở, như sợ nó bay đi, để rồi không bao giờ tìm thấy được ... Một nỗi buồn len nhẹ vào tim, tôi buông một tiếng thở dài .....

TRẦN-PRIN LÊ-THUY

ĐÊM ĐÔNG

b
u
t
l
y

Cứ mỗi lần đông sang, mọi vật lại bao trùm bởi một không gian u buồn và âm đạm của một ngày chẳng thấy bóng mặt trời, ngoài vườn những chiếc lá vàng t theo chiều gió tung đi khắp nơi tạo nên một âm thanh xào xạc, rồi lại nằm lại trong sương đêm, thỉnh thoảng vài cơn mưa lại đến bên kia trời là mây đen che mù n nghịt bao phủ bốn phương trời. Ở đây mọi vật đều rơi vào trong một không gian cô tịch của một sáng đêm vừa phủ xuống, một đêm đông đã đến, chúng ta phải làm gì ở trong những cơn mưa gió này, có chăng dăm ba câu chuyện, để rồi lại chìm đắm trong sương khuya, với tiếng gió về đêm từ những đôi thông xa vọng lại.

Tôi ở trong một đêm cô tịch ấy, dựa mình vào lưng ghế nhìn những khói thuốc bay, lan rộng ra một khoảng không gian xa mù tịt, rồi lại tạt vào trong sương khuya. Tôi trở về với dĩ vãng, cũng một đêm này hai năm trước, cũng tôi ba người cùng ngồi ở trong một gian phòng ấm cúng này, ngoài những câu chuyện vui, ngoài những lời tâm sự, chúng tôi còn

trao nhau những kỷ niệm êm đềm mà hầu như trong cuộc đời ai ai cũng trải qua một lần thôi, chỉ một lần thôi, rồi họ lại sẽ ra đi, mang theo những hoài bão của một người ở lại. Thế rồi ngày đó qua mau thắm thoát đã hai năm tròn, hai mùa đông đi qua, bao nhiêu lá vàng đỏ, một trong ba người chúng tôi lại phải ra đi, già từ những kỷ niệm này để về một thế giới khác, cao hơn, đẹp hơn, rồi mai đây sẽ trở lại với cuộc đời, khi đó chẳng còn gì để liên tưởng, để vui say với lứa tuổi ngây thơ này nữa. Còn tôi một kiếp sống thì sinh lai láng, trong hai năm qua chẳng có sự đổi thay, rồi đây những cơn mưa giông bão có đến với đời khi đó sẽ có gì mới lạ, ôi một giấc mộng đau thương, ôi một giấc mơ tươi đẹp, mai đây nước sẽ xuôi dòng, dòng đời phẳng lặng, rồi cuộc đời đời mình sẽ trôi dạt về đâu.

Tôi cứ mê mẩn trong giấc mộng, không biết từ bao giờ, cứ theo đuổi một viễn tượng xa vời ấy, những giấc mộng đẹp được sưởi ấm trong lòng, niềm hân hoan đã qua, rồi niềm vui lại đến, cứ thế hồn mình vẫn chìm đắm trong sương đêm đầy mưa và gió.

Tiếng chó khua vang tận đầu làng làm tôi tỉnh giấc, bão mộng đẹp đã qua nhưng vẫn còn thấp thoáng trong tâm tư, thực tại bây giờ thì chẳng có gì, ngoài bộ áo phai màu, với đôi tay lạnh ngắt

cuộc đời chẳng có gì lạ. Trọn bản học ngôn ngữ nhưng sách vở, quang cảnh thật điêu tàn, với ngọn đèn vừa đủ sáng, dưới sàn nhà đầy những tàn thuốc lá, còn khói thuốc thì nó cũng trở về với mây khói từ khi được thoát vào trong không gian tĩnh mịch ấy, một lần gió mạnh qua sông của những bọt trắng của thuốc đặt tung mình ra ngoài vườn, để dẫn thân vào cơn đường gió bụi rồi lại chìm đắm trong sương khuya của một đêm đông lạnh leo và u sầu.

Tôi lễ người đứng dậy, nhìn mọi vật xung quanh đều tối tăm, cảnh tiêu điều của một đêm đông làm lòng người cô quạnh, giữa bốn bức tường này đã chôn kín hơn mười năm từ mấy năm nay, ngày mai những gì sẽ đến cho cuộc đời, có lẽ tôi phải già từ tất cả, trả lại cho ai cái tuổi thơ mộng này.

Sự yên tĩnh trở lại trong đêm đưa tôi vào giấc ngủ mơ màng, ngoài kia gió vẫn thổi, mưa vẫn bay, giữa khung trời lạnh ngắt và bao la, vài lá vàng rơi rụng, hồn mình lại chìm đắm trong sương khuya.

Mùa Đông Quý-Sửu

ĐÔNG-PHỐ

BUON

Sao hôm nay ta cảm thấy buồn chỉ
một nỗi buồn chông chát là tâm trí
và

một nỗi buồn ta không sao kể xiết
như thế

dù sao ta cũng sẽ

Đến cho tâm trí với bờ nơi sâu

Có lẽ vì ta sắp xa thấy xa bên

Rồi

ta sẽ cố gắng

Đến một ngày nào đó

nỗi buồn kia tạm biệt

Ta sẽ nhớ mãi tình bạn từ ngày nào

đến cho nó nhẹ thì mãi mãi

trong tiềm thức lưu trữ này

Trương Cũ

trang 61

Chiều quê

Chiều quê em đứng lặng nhìn
 Ánh dương khuất bóng sông mờ phủ quanh
 Quê em là quê thanh
 Có cây đa đứng đầu đình tiền ngang
 Ô kia mỗi đẹp làm sao
 Những con chim em vẫn còn như nhỏ
 Vẫn câu ai đứng ngắm ngó
 Gió chiều thổi nhẹ gió làm mái nhà
 Đàn chim như rít bay xa
 Cảnh thêm vẽ đẹp quê nhà của em

H.L.F.C.B.

Quê tôi

NGÀY ẤY

Quê tôi đây với dòng sông uốn khúc
Đông mà non chạy dài xa tít
Lũy tre xanh bao bọc những mái tranh
Vài bông liêu vút vù trong chiều gió
Thở ù thở tôi đắm mình trong ngày ấy
Sảng tinh sống rong, dười trên bờ đá
Thức bấy nghe gấm thanh tốt cỏ
Chiều trở lại trên lưng trâu thoi sao
Cỏ thì hay theo cánh diều trong gió
Và trái mình trên bãi cỏ xanh
Quê tôi đẹp quê tôi vui quá
Yêu quê! tôi yêu quê tôi lắm
Ồ! bóng hình êm ấm một miền quê

Mỹ Tân

Các người có biết?

Hỏi những dân hải âu xem
các người có biết?

Ta thích bay theo các người làm
những sợ rằng sẽ hối tiếc

Hỏi những con mây bay

Các người có biết?

Ta cũng muốn bay nhưng

ta không dám đâu

Hỏi những làn sóng nhỏ lăn tăn

ta muốn vung vẩy cùng các người

nhưng ta sợ chết

Hỏi những cánh chim trong gió

Ta không sợ điều trần

nhưng ta sợ người đời

Các người có biết?

12A2 PHAN CHU TRINH

những cơn gió lúc lạnh băng
không làm tan ta run rẩy
Là... bởi nóng rất cả mặt
không sờn ấm được lòng ta
và những vết thương
những nỗi buồn
không làm tái đau đời
Mà chỉ làm ta quên đi
Mà chỉ làm ta cười
Chẳng vì... ta đã yêu

Ký thương

trang 65

NGÀY XƯA

Huyền thoại

Con ơi! hãy ngồi xuống đây
Ngồi quay quần bên ánh lửa hồng
Sưởi ấm bàn tay gầy khô cứng
Rồi yên lặng nghe mẹ kể chuyện ngày xưa
Hãy ngồi xuống đây, yên lặng
Chỉ mẹ kể cho con nghe nhé
Chuyện ngày xưa cuộc quê hương con đi
Ngày xưa, quê hương con có ruộng vườn
Đất cày lên sỏi đá
Không có gì quý giá
Chỉ có tình người thắm thiết
Sống hạnh phúc bên ruộng vườn cây cỏ

12A2 PHANCIUTRINH

Vui trong cùg mai ra liếp phên
Nhưng con hỏi! con ói! con có biết?
môt lu người đã man tan bao
Đã đem bom đạn đến nơi này
Rồi xui dục anh em con chom giết
Đồ làm gì mẹ cùg chạng hồ hay
Con ói! Rồi quê hương mình khỏi lua
Nhà của chi con là liếp phên chạy nãm
Ruộng vườn bỏ ngõ không bồng người
Máu anh em con chạy thành sông
Thầy người chết chất cao thành núi
Rồi Rồi nhiều chuyện nữa con ói
Ghe tằm qua mẹ không con nói được ...
Chú con ói! Đừng hỏi nữa làm gì
Lấy sức ăm đôi tay gầy khê công
Đồ ngày mai gầy đứng lại quê hương
Nhớ nghe con Con hay nhớ

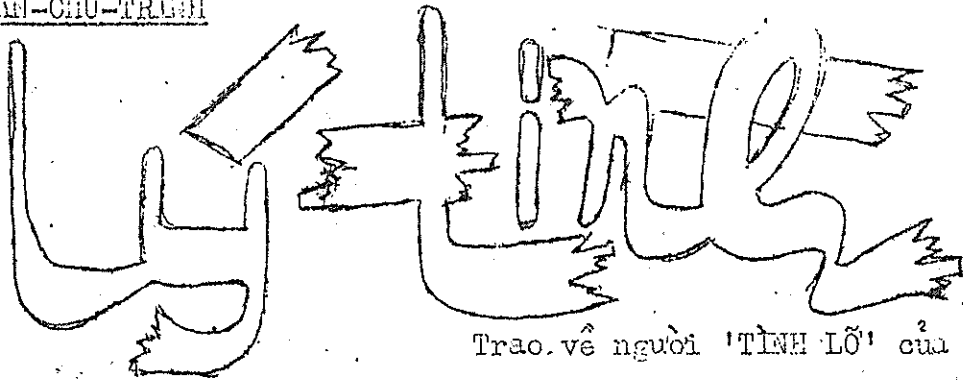
N N T P

NGÀY MƯA GIÓ

Trời lạnh, mênh mông sâu âm u
 Gió thắm mưa rồi ôi Lạnh lượm
 Dây leo vắt thắm thừng, rêu mốc
 Lá úa vàng rồi sâu, mênh mông

Trời lạnh âm u sâu mênh mông
 Gió thắm mưa rồi ôi Lạnh lượm
 Hồn ta như tiếng chuông trời cũ
 Áo vàng ngày xanh vỡ chấp chững

Trời đứng than thở tìm sâu đi
 Lấp lánh sau mây như mặt trời
 Định mênh an bài cho tất cả
 Có ngày mưa gió với sông rồi

Trào về người 'TINH LỒ' của tôi.

Thạch uể oải bước từng bước nặng nhọc. Thế là hết, người yêu chàng đã xa, chàng một cách âm thầm. Hình ảnh người yêu chàng đi bên người con trai lạ lại hiện lên trong tâm trí, Thạch cảm thấy chưa xót lạ.

Đi mãi, Thạch chẳng biết mình muốn đi đâu, cuối cùng chàng rẽ vào rừng thông. Rừng thông im vắng quá, những cây thông già ch chót vót đứng sừng sững giữ trời theo năm tháng, con tinh Thạch t trong thoáng chốc đã bay xa. Gió biển thổi vào rừng thông tạo thành những tiếng kêu vi vu như những lời than thở, thôn thục, lòng Thạch se lại, trái tim chàng như vỡ tung thành từng mảnh. Th Thạch uể oải ngồi tựa lưng vào một gốc thông già, lui mắt nhắm lại cố xua đuổi những hình ảnh, những kỷ niệm trở thành kết xa của mỗi tinh đầu học trò trong trắng đang hiện ra trong tâm trí.

Trời dần tối, trăng đã lên sau rừng tre làng từ xa, Thạch cất giọng ngâm khe :

'Trăng đã lên rồi em ở đâu?

Thạch cô sàng tác thêm vài

câu nữa nhưng tâm trí chàng trở nên hỗn độn. Thạch rùng mình, da chàng như bị trăm ngàn kim lạnh găm vào phát xuất từ trái tim t tan vỡ, chàng lăm bằm trong miê miệng : 'Ừ, em ở đâu ? Giờ này em ở đâu ? Ở bên người tinh hay một mình đang thả hồn theo người tinh'. Thạch không muốn nghĩ th thêm nữa, chàng đứng dậy cố xua đuổi ý nghĩ vừa thoáng qua, mím một nụ cười chua chát Thạch lăm bằm :

'Đời mất vui khi đã vẹn câu thề,
Tinh chỉ đẹp những khi còn dang dở'.

Thạch cảm thấy được an ủi phần nào, lòng chàng hơi ấm lại. Thạch cố nhớ tác giả hai câu thơ đó nhưng nhớ mãi vẫn không ra, lòng chàng như đang bị một con ốc xoay quay cuồng. Trong thoáng chốc, đau khổ lại dấn vào trong tâm tư Thạch, hai tay ôm lấy mặt tựa vào một cây thông T Thạch thôn thục : 'Tinh yêu là thế sao. Tinh yêu là gì ? Tinh yêu là gì nhỉ ?

x

Xe từ từ chuyển bánh, Thạch loay hoay xếp đặt lại các dụng cụ chuẩn bị cho chuyến công tác, gương mặt chàng trông hốc hác, hai mắt lờn sâu vào chứng tỏ đã nhiều đêm chàng mất ngủ, buồn bã nhiều.

Sau bao nhiêu ngày mưa tầm-tã, trời hôm nay có vẻ tươi sáng nhưng trên xe, gương mặt những người trẻ tuổi cũng chung một lý tưởng cao cả đang ẩn hiện như những nơi buồn thảm kín, họ đang cùng liên tưởng đến cảnh mặt trời chiếu đất sắp diễn ra trước mắt họ, họ nhìn nhau qua ánh mắt như ngầm nói với nhau: "Đừng vì bạn và nhờ bạn!..."

Khoảng một giờ sau, chiếc xe HTT dừng lại, những người trẻ tuổi nhanh nhẹn xuống xe và bắt tay ngay vào công việc. Họ thiết lập ngay những trạm cứu thương nhỏ để phát thuốc cho đồng bào, nước sông hôm nay rất bột, hai bên bờ sông nhà cửa bị cuốn theo dòng nước, chỉ còn bừa thưa vài thân cây to trơ trụi lá, để ngăn sông sông đục ngầu mang những rác rến, thân cây, xác sinh vật từ nguồn đổ xuống. Nhưng chiếc xe xuống nhỏ dùng làm phương tiện đi di chuyển ngang sông đang khó khăn chèo chèo cho những vật dụng còn sót lại một cách khó khăn. Những người con sông sót quý tự thành từng nhóm đang thu mình ở trong những túp lều nhỏ, họ không

còn gì ngoài những mảnh áo quần che thân rách ước qua nhiều ngày họ không thiết sống nữa, cứ ngồi thẩn vẩn thờ dài, khóc suốt trước sự ra đi theo dòng nước của những người thân. Thạch cùng những người bạn HTT của chi chèo phàn tán thành những toán nhỏ, một số đi an ủi đồng bào, gây cho họ quên lãng bớt đau khổ, tạo niềm tin nơi họ ở tương lai. Thạch được chọn vào trong những toán này, chàng cảm thấy thật là khó khăn trong công việc này nhưng chàng tin tưởng vào lòng nhiệt thành nên rất hăng hái làm việc. Còn một số những toán khác thì chia nhau thiết lập nên những ngôi nhà nhỏ cho đồng bào tạm trú.

Thạch không ngờ bọn chàng thành công mau chóng đến thế, sau những lần an ủi, đồng bào còn sống sót đã với bắt dính nhau nói buồn và giúp các anh em HTT một cách hăng hái, bọn Thạch và một số chuyên qua công việc săn sóc những trẻ em.

Đến trưa, anh em HTT dùng bữa bằng bánh mì và cá hộp một cách nhanh chóng để tiếp tục công việc, họ ngồi chen lấn ở trong đồng bào gây niềm thân thiện thông cảm với nhau. Thông báo một người con gái đi ngang qua, Thạch cúi gằm mặt xuống để rời chiếc bánh mì trên tay, người con gái đó sao giống người

tình của chàng quá, Thạch thấy l
lòng mình xót xa. Nhưng rồi T
Thạch cũng cố gắng xua đuổi nhữ
y nghĩ chợt thoáng qua đó để tiếp
đón những công việc sắp đến.

Năm phút sau bữa ăn, đoàn t
thành niên HTT tạm gác để tiếp t
tục công việc. Đến chiều, họ đã
thiết lập được hai dãy nhà đủ để
cho số đồng bào còn sống sót tạm
trú qua ngày tháng. Nói vội những
lời tạm ui, anh em HTT vội vã lên
xe trở về và hẹn gặp lại vào nh
những ngày công tác đến, những c
cánh tay giơ cao lên vẫy chào ch
cho đến khi chiếc xe HTT vừa l
khuaít sau rừng tre. Sau một ngày
làm việc mệt mỏi, anh em HTT đ
đứng ngồi thành từng nhóm, tựa l
lưng vào nhau hoặc đứng choàng v
vai nhau cùng ca lên những bài c
ca hoà bình, những bài ca thời k
kháng chiến...

X
X X

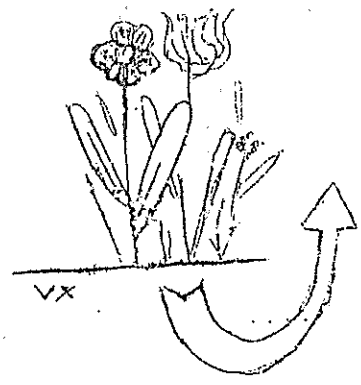
Nằm trên chiếc ghế dưới gốc
dừa, gió từ ngoài biển thổi vào
mang hơi mát của đại dương, Thạch
nhiên cười sảng sảng sau mấy ngày
đi công tác cứu trợ nạn lụt, ch
chàng cảm thấy vui bởi những g
khó khăn vất vả lên tằm tằm. Hình ảnh
N. lại hiện lên, một cơn gió thổi
mạnh vào, Thạch rùng mình, thấy
lòng mình hơi gió lạnh, chàng coi

ác quân vội rời chạy bằng x
xuống biển ngàn mình dưới nước, m
miệng luôn bậm tưng tiếng: 'ly -
tương làm cho ta vui bởi những n
nỗi khổ của tình lỡ'.

T.G.H.K. - H.B.M

PH. M. - V. A. - L. U. U.

*Đón đọc BRO & JAC
thi nhân viên đầu tay
của nhóm "Chống hàng
sẽ phát hành vào dịp
tết con cọp - 1974*

Mười KỶ NIỆM

Tôi bắt đầu niên học mới với những ngày mưa tháng mười, với những nỗi buồn thâm len len tâm tởm. Thành phố thu về gió bắc gieo vào lòng người nỗi sầu dịu dịu. Trời thật lạnh, tôi khoanh tay vào nhau tìm hơi ấm ... Ngày trở lại trường xen lẫn bao nỗi hân hoan và một thoáng buồn. Sân trường vắng còn đây, hàng rào mới dựng là nơi. nắng vàng óng ả hong ửng kỷ niệm từ gốc cây liễu rũ, đàn dơi hành lang ngập gió thu về. Hiện giờ học này tôi không tìm được trọn vẹn bao nỗi vui buồn ngày xưa, hình như có cái gì thật quý thật đẹp, vừa vội vàng bay mất. Phải rồi con đường nhỏ con đường nhỏ có hai hàng cây sáo dây lá, thì thầm r rừ nhau đơn kết lại cho buổi trưa tan học, nắng vàng nhỏ sợi hồng ửng của nơi giọng cười. Có một ngày nào đó, một đoàn người xa lạ đến, lớn ngả như hàng cây cổ thụ bên vệ đường. Một hàng cây còn lại ngẩng ngơ đôi mắt kiếm tìm những kỷ niệm yêu thương thuở nào. Mỗi sáng mới chiếu đi về lối cũ, tôi đều nghe tiếng lá bay u uất nhớ nhung ...

Không thể nào tôi quên được

Th. Hình ảnh Th. xoắn tóc tung bay nghiêng nghiêng vành nón là chất liệu ngọt ngào vun đắp khu vườn kỷ niệm của tôi. Tôi yêu khuôn mặt hồn nhiên không trang điểm, yêu đôi mắt trong sáng, vui tươi, yêu dáng dấp vụng về, nhi nhảnh như con chim sẻ nhỏ xiu xiu của Th.

Tên Th. tên nước Th. mãi mãi là cô bé cô thương của tôi, tôi không quên Th. Là người lớn, là người lớn là bắt đầu có những ưu tư phiền muộn, bắt đầu có những đêm ân hận gặt lệ nhỏ xuống gối êm. Tôi lo sợ gái nhớn bên đường sẽ lượm sâu vào đôi gót chân mềm mại của Th. Tôi muốn ôm chặt những hình ảnh tràn đầy yêu thương của Th. vào đôi cánh tay trong trắng của tôi... Nhưng cánh chim không bao giờ đứng yên trong tổ ấm để nghiêng đầu nhìn trời xanh mây trắng mà lại vỗ cánh lao mình vào không gian vô tận bụi mù. Con gái lớn phải có lựa chọn, chuang diện, phải dệt mộng lam thơ... Tình thương đơn thuần của tôi khi không cái mãi chiếc trâm hồng tuổi thơ trên tóc cô bé học trò, không vượt hơn được xa hoa lộng lẫy, nên tôi chỉ xót xa nhìn đôi bàn tay t thon mũi sách mực của Th. bước x